

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς
πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Τόμος 6ος

**ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΓΙΑ
ΜΑΘΗΤΕΣ ΜΕ ΜΕΙΩΜΕΝΗ ΟΡΑΣΗ**

*Ομάδα Εργασίας Υπουργείου
Παιδείας, δια Βίου Μάθησης και
Θρησκευμάτων*

ΕΙΚΟΝΑ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ:

Άγαλμα του Ραμσή Β΄ και ανδριάντας του Αυγούστου (αριστερά). Αναθηματικό ανάγλυφο αυτοστεφανούμενου εφήβου από το ιερό της Αθηνάς στο Σούνιο (κέντρο).

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ,
ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ ΚΑΙ
ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ
ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ

ΑΝΤΩΝΗ ΜΑΣΤΡΑΠΑ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΑΙΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Από τους προϊστορικούς
πολιτισμούς της Ανατολής
έως την εποχή του Ιουστινιανού

Α΄ ΤΑΞΗ ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ

(ΓΕΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ)

Τόμος 6ος

Συγγραφέας
ΑΝΤΩΝΗΣ ΜΑΣΤΡΑΠΑΣ,
δ.φ., εκπαιδευτικός Δ. Ε.

Επιτροπή αξιολόγησης
ΜΙΚΡΟΓΙΑΝΝΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ.,
καθηγητής του Παν/μίου Αθηνών
ΜΑΝΔΑΛΑΚΗ ΑΙΚΑΤ.,
δ.φ., εκπαιδευτικός Δ.Ε.
ΠΕΡΑΚΗΣ ΕΜΜΑΝ., μ.δ.,
εκπαιδευτικός Δ.Ε.

Υπεύθυνος για το Παιδαγωγικό
Ινστιτούτο:
ΙΩΣΗΦ ΠΕΡΑΚΗΣ,
δ.φ., Πάρεδρος του Π.Ι.

Φιλολογική επιμέλεια
ΒΑΣΙΛΙΚΗ ΣΑΚΚΑ, μ. ιστορίας,
εκπαιδευτικός Δ.Ε.

2.4 Οι εμφύλιοι πόλεμοι

Ο ρωμαϊκός στρατός, που πραγματοποίησε τις μεγάλες κατακτήσεις, στη διάρκεια του 1ου αι. π.Χ. χάνει τον πραγματικό του στόχο· από μέσο εξυπηρέτησης των συμφερόντων της Ρώμης μεταβάλλεται σε μέσο πραγμάτωσης των φιλόδοξων σχεδίων των στρατηγών.

Μέσα στο μεγάλο κράτος που δημιούργησαν οι κατακτήσεις, η πολιτική δύναμη δεν ήταν εύκολο να εξασφαλιστεί με την ψήφο του λαού, όπως προέβλεπαν οι κανόνες λειτουργίας της Δημοκρατίας (*Res publica*). Αποτελεσματικότερη αποδείχθηκε η δύναμη των όπλων.

Οι πολιτικές συγκρούσεις στη διάρκεια του 1ου αι. π.Χ. διεξάγονταν ανάμεσα σε δύο παρατάξεις, τους αριστοκρατικούς, δηλαδή την

τάξη των συγκλητικών που κατείχαν μεγάλες εκτάσεις γης και τους δημοκρατικούς, το μεγάλο δηλαδή πλήθος των ελεύθερων πολιτών, που στην πλειοψηφία του αποτελούσε τον όχλο των πόλεων. Είναι χαρακτηριστικό όμως ότι πολλές φορές οι πολιτικοί αρχηγοί δεν είχαν την ταξική προέλευση της παράταξης που εκπροσωπούσαν. Συνέβαινε πολλές φορές αρχηγοί της αριστοκρατικής παράταξης να αναδεικνύονται άνθρωποι ταπεινής καταγωγής, ενώ της δημοκρατικής άνθρωποι αριστοκρατικής καταγωγής.

Αυτή την περίοδο, καθοριστικό παράγοντα των πολιτικών εξελίξεων αποτέλεσαν οι προσωπικές φιλοδοξίες και οι αντιθέσεις μεταξύ των ηγετών των δύο παρατάξεων. Οι συγκρούσεις μεταξύ τους δεν

περιορίστηκαν στο πολιτικό πεδίο επεκτάθηκαν και στα πεδία των μαχών. Οι εμφύλιες συγκρούσεις είχαν πρωταγωνιστές σπουδαίες μορφές, που στηρίχτηκαν στη δύναμη των όπλων για να επιβληθούν πολιτικά και λειτούργησαν ως παράγοντες κατάλυσης του δημοκρατικού πολιτεύματος

Προτομή πιθανώς του Σύλλα (1ος αι. π.Χ.). Ο Σύλλας ήταν πολιτικός αντίπαλος του Μάριου και κύριος υποστηρικτής των αριστοκρατικών. Είναι γνωστός ιδιαίτερα για το μέτρο των προγραφών με το οποίο εξόντωσε τους πολιτικούς του αντιπάλους. (Βενετία, Αρχαιολογικό Μουσείο),

Μάριος και Σύλλας. Ο Μάριος είχε αγροτική καταγωγή και ήταν εχθρός των αριστοκρατικών. Διακρίθηκε σε ικανό στρατιωτικό ηγέτη, είχε όμως περιορισμένες πολιτικές ικανότητες. Τη δύναμή του ουσιαστικά αντλούσε από την αγάπη που έτρεφε γι' αυτόν ο στρατός. Μετά από σημαντικές νίκες στα τέλη του 2ου αι. π.Χ. - πρώτα κατά του Ιουγούρθα, βασιλιά της Νουμιδίας (σημ. Αλγερία), και στη συνέχεια κατά των Κίμβρων και Τευτόνων, γερμανικών φυλών που λεηλατούσαν την κεντρική Ευρώπη και τη Β. Ιταλία - προχώρησε σε αλλαγές που μετέβαλαν το χαρακτήρα και την τακτική του στρατού. Ο στρατός έχασε τον εθνικό του χαρακτήρα, έγινε επαγγελματικός και αποτέλεσε όργανο στα χέρια του στρατηγού με στόχο να εξυ-

πηρετήσσει τις φιλοδοξίες του. Οδηγήθηκε σε πολέμους όχι με στόχο το μεγαλείο της Ρώμης αλλά την απόκτηση πλούτου.

Ο Μάριος ήρθε σε ανοικτή ρήξη με το Σύλλα, όταν η σύγκλητος ανέθεσε στον τελευταίο την εκστρατεία στη Μ. Ασία κατά του Μιθριδάτη, βασιλιά του Πόντου. Την ίδια εντολή όμως απέσπασε και ο Μάριος από τη συνέλευση του λαού. Ο Σύλλας τότε υποχρέωσε με το στρατό του τη συνέλευση του λαού να αποδεχθεί την απόφαση της συγκλήτου. Η ενέργεια αυτή δεν αποτελούσε απλώς μια σύγκρουση σε επίπεδο πολιτικής αντιπαράθεσης αλλά φανερώνει το ρόλο που είχε αναλάβει πλέον ο στρατός.

Ο Σύλλας είχε αριστοκρατική καταγωγή και αναδείχθηκε σε εχθρό των δημοκρατικών. Διέθετε

στρατιωτικές ικανότητες αλλά κυρίως πολιτικές και διπλωματικές. Ξεκίνησε τη σταδιοδρομία του ως υποστράτηγος του Μάριου και εξελίχθηκε σε πολιτικό του αντίπαλο.

Οι στρατιωτικές του ικανότητες φάνηκαν στη διάρκεια του Συμμαχικού πολέμου και στην αντιμετώπιση του Μιθριδάτη. Οι συγκρούσεις του Σύλλα με τα μιθριδατικά στρατεύματα έγιναν σε ελληνικό έδαφος. Η Αθήνα και ο Πειραιάς υπέστησαν μεγάλες καταστροφές από το στρατό του Σύλλα (87 π.Χ.). Ο πόλεμος κρίθηκε σε δύο μάχες στη Βοιωτία (86 π.Χ.), όπου καταστράφηκαν οι δυνάμεις του Μιθριδάτη.

Ο Σύλλας για την αντιμετώπιση των πολιτικών του αντιπάλων, των οπαδών του Μάριου, έθεσε σε εφαρμογή την πολιτική των προγραμμάτων, δηλαδή την κατάρτιση κατα-

λόγων με τα ονόματα εκείνων που ήθελε να θανατώσει. Τις περιουσίες των προγραφέντων τις έβγαζαν σε δημοπρασία σε χαμηλές τιμές. Μ' αυτόν τον τρόπο, πολλοί οπαδοί του Σύλλα δημιούργησαν μεγάλες περιουσίες⁸.

8. Οι προγραφές του Σύλλα

Τότε ο Σύλλας άρχισε τις σφαγές και έγιναν στην πόλη πολλοί φόνοι χωρίς περιορισμό. Πολλοί άνθρωποι χωρίς να είναι αντίπαλοί του έχασαν τη ζωή τους, επειδή είχαν μόνο προσωπικές διαφορές με τους φίλους του... Σ' όποιον έδινε άσυλο και διέσωζε ένα προγραμμένο, τον τιμωρούσε με θάνατο για τη φιλανθρωπία του, ανεξάρτητα από το εάν ήταν αδελφός, παιδί ή γονιός του προγραμμένου. Το πιο

άδικο όμως απ' όλα (ήταν): από τα παιδιά και τα εγγόνια των προγραμμένων αφαίρεσε τα πολιτικά δικαιώματα και κατάσχεσε τις περιουσίες τους.

Πλούταρχος, Σύλλας, 31.

Για να επιτύχει τους πολιτικούς του στόχους, αυτοαναγορεύθηκε δικτάτορας, αξίωμα που διατήρησε για τέσσερα χρόνια (82-79 π.Χ.). Το αξίωμα αυτό του έδινε το δικαίωμα να ενεργεί όπως ήθελε, χωρίς να συναντά την αντίδραση άλλου άρχοντα ή της συνέλευσης του λαού. Με τα πολιτικά μέτρα που πήρε συνέβαλε στον περιορισμό της δύναμης των δημάρχων και στην ενίσχυση της συγκλήτου.

Πομπήιος και Καίσαρας. Μετά το θάνατο του Σύλλα αναδείχθηκε στην

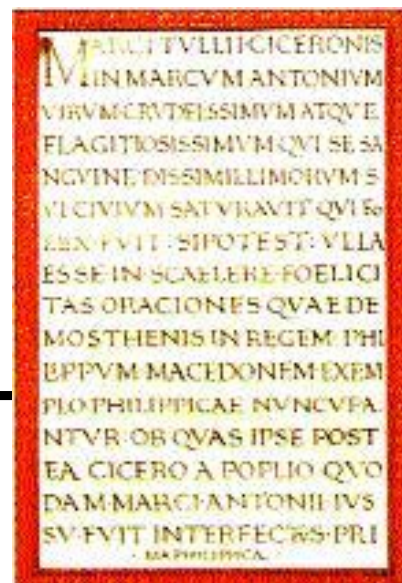

Προτομή του Κικέρωνα (1ος αι. π.Χ.). Ο μεγαλύτερος Ρωμαίος ρήτορας είχε ως πρότυπο τον Αθηναίο ρήτορα Δημοσθένη. Έπαιξε σπουδαίο ρόλο στην αποκάλυψη της συνωμοσίας του Κατιλίνα και στην προστασία του δημοκρατικού πολιτεύματος της Ρώμης. (Ρώμη, Μουσείο Καπιτωλίου)

πολιτική κονίστρα της Ρώμης ο Πομπήιος. Είχε περιορισμένες στρατιωτικές ικανότητες και ασταθείς πολιτικές ιδέες, επιβλήθηκε όμως χάρη στην ευνοϊκή γι' αυτόν εξέλιξη των καταστάσεων. Κατάργησε στην αρχή τους νόμους του Σύλλα και στη συνέχεια έγινε ρυθμιστής των πολιτικών πραγμάτων μέσα από εκστρατείες (72-66 π.Χ.), που ουσιαστικά άλλοι τις είχαν οδηγήσει

σε νικηφόρα πορεία ενώ εκείνος τις ολοκλήρωσε.

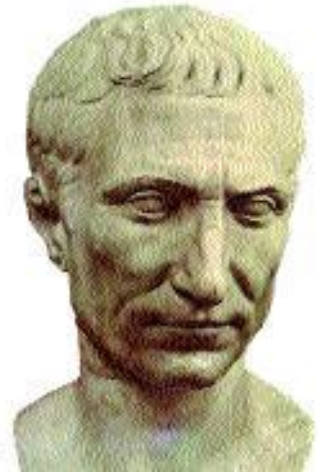
Μικρογραφία σελίδας χειρογράφου «Φιλιππικού» λόγου του Κικέρωνα (Βιέννη, Εθνική Βιβλιοθήκη)

Την περίοδο της απουσίας του στην Ανατολή, όπου αντιμετώπισε εκ νέου το Μιθριδάτη και προσάρτησε νέες περιοχές στο ρωμαϊκό κράτος, ένας τυχοδιώκτης αριστοκράτης, ο Κατιλίνας, παρέσυρε σε εξέγερση δυσαρεστημένους και κακοποιούς για να καταλάβει με τη βία την εξουσία. Τα σχέδια αυτά όμως ματαίωσε ο ρήτορας και πο-

λιτικός Κικέρων, αποκαλύπτοντας τη συνωμοσία.

Προτομή πιθανώς του Γάιου Ιούλιου Καίσαρα. Ικανός στρατιωτικός και πολιτικός άνδρας. Δολοφονήθηκε από τους υπερασπιστές του δημοκρατικού πολιτεύματος. (Ρώμη, Εθνικό Ρωμαϊκό Μουσείο)

Ο Πομπήιος, όταν επέστρεψε από την Ανατολή, έκανε το σφάλμα να διαλύσει το στρατό του, με αποτέλεσμα η σύγκλητος να μην αναγνωρίσει τις στρατιωτικές του ενέργειες. Το γεγονός αυτό τον οδήγησε σε συνεργασία με δύο άλλους δυσареστημένους άνδρες, τον πολύ πλούσιο Κράσσο και τον αριστοκρατικής καταγωγής αλλά δημο

κρατικών αντιλήψεων Ιούλιο Καίσαρα. Απ' αυτή τη συνεργασία προέκυψε ένα νέο πολιτικό σχήμα, που ονομάστηκε πρώτη τριανδρία (60 π.Χ.) και ικανοποίησε προσωρινά τις φιλοδοξίες των τριών αυτών προσώπων. Από την τριανδρία ευνοήθηκε περισσότερο ο Ιούλιος Καίσαρας, γιατί κατόρθωσε να εκλεγεί ύπατος την επόμενη χρονιά και μετά το τέλος της υπατείας του να αναλάβει για πέντε χρόνια τη διοίκηση της Εντεύθεν των Άλπεων Γαλατίας, της Ναρβωνίτιδας και της Ιλλυρίας. Εκεί δημιούργησε έναν αφοσιωμένο στρατό και επέκτεινε τις κατακτήσεις του από το Ρήνο ως τα Πυρηναία, αντιμετωπίζοντας τη γενναία αντίσταση των γαλατικών φυλών (58-50 π.Χ.). Όλες οι χώρες της Κεντρικής και Δ. Ευρώπης υποτάχθηκαν στους Ρωμαίους

και βαθμιαία ωφελήθηκαν, γιατί έτσι γνώρισαν και υιοθέτησαν τον ελληνωρομαϊκό πολιτισμό.

9. Η φυγή του Πομπηίου μετά την ήττα του στα Φάρσαλα, όπως την περιγράφει ο Καίσαρας στα «Απομνημονεύματά» του

Ο Πομπήιος όμως, όταν πλέον οι δικοί μας κινούνταν μέσα στο χαράκωμα, αφού βρήκε ένα άλογο και αφαίρεσε όλα τα διακριτικά στρατηγικά σύμβολα, έφυγε από την πίσω πύλη του στρατοπέδου και ήρθε γρήγορα καλπάζοντας στη Λάρισα. Ούτε εκεί έμεινε αλλά με την ίδια ταχύτητα, αφού βρήκε λίγους από τους δικούς του φυγάδες, δε σταμάτησε τη νυχτερινή πορεία και με τη συνοδεία τριάντα εφίππων έφθασε στη θάλασσα και επιβιβάστηκε σε

πλοίο μεταφοράς σίτου. Πολλές φορές παραπονιόταν, όπως διαδιδόταν η φήμη, ότι τόσο είχε πέσει έξω στις προσδοκίες του, ώστε φαινόταν πως είχε προδοθεί, αφού η φυγή του είχε ξεκινήσει από αυτή την τάξη των ανθρώπων, στην οποία είχε στηρίξει την ελπίδα της νίκης του.

G.I. Caesar, Απομνημονεύματα του εμφυλίου πολέμου, III, 96.

Στο διάστημα της απουσίας του Καίσαρα κύριος της κατάστασης στη Ρώμη έμεινε ο Πομπήιος, ο οποίος ενήργησε με κάθε τρόπο για να τον συντρίψει πολιτικά. Τότε ο Καίσαρας με το στρατό του βάδισε εναντίον της Ρώμης, ενώ ο Πομπήιος αναγκάστηκε να καταφύγει στην Ελλάδα για να προετοιμάσει στρα-

τό. Η σύγκρουση μεταξύ των δύο ανδρών έγινε στα Φάρσαλα της Θεσσαλίας (48 π.Χ.) με αποτέλεσμα νικηφόρο για τον Καίσαρα⁹.

Με τη μάχη αυτή ουσιαστικά τελειώνει η περίοδος της Δημοκρατίας. Ο Καίσαρας αναγορεύθηκε ισόβιος δικτάτορας συγκεντρώνοντας όλες τις εξουσίες, που του επέτρεψαν να εφαρμόσει ένα συνετό και σπουδαίο πρόγραμμα εσωτερικής πολιτικής:

- ♦ αποδυνάμωσε τη σύγκλητο·**
- ♦ δημιούργησε ενότητα στο κράτος και ενδιαφέρθηκε για τις επαρχίες·**
- ♦ αποκατέστησε μεγάλο μέρος του παρασιτικού όχλου της Ρώμης, μοιράζοντας γη στις επαρχίες και δημιουργώντας κατ' αυτόν τον τρόπο πυρήνες εκρωμαϊσμού·**
- ♦ αποκατέστησε τους στρατιώτες του δίνοντάς τους γη στις περιοχές,**

όπου είχε παραχωρηθεί το δικαίωμα του Ρωμαίου πολίτη·

♦ ίδρυσε πλήθος νέων αποικιών στην Ελλάδα, τη Μ. Ασία, τη Γαλατία, την Ισπανία, την Αφρική. Τότε ανοικοδομήθηκαν η Κόρινθος και η Καρχηδόνα και ιδρύθηκαν πολλές νέες πόλεις·

♦ βελτιώθηκε το ημερολόγιο με υπολογισμούς του αλεξανδρινού αστρονόμου Σωσιγένη^[1].

Τη δράση του Καίσαρα σταμάτησαν παλαιοί φίλοι του, που παρέμειναν πιστοί στους θεσμούς του

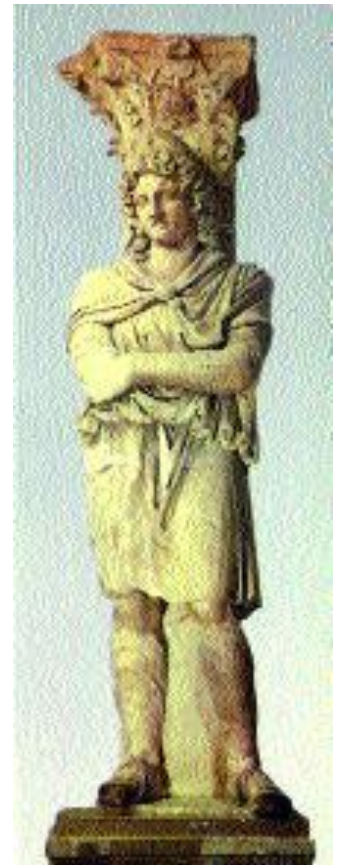
[1]. Το Ιουλιανό ημερολόγιο, όπως ονομάστηκε προς τιμή τον Καίσαρα, ήταν σε ισχύ στην Ελλάδα μέχρι το 1923. Το σύγχρονο ημερολόγιο βασίζεται σε τροποποιήσεις που εφαρμόστηκαν από τον πάπα Γρηγόριο ΙΓ΄ το 16ο αιώνα.

δημοκρατικού πολιτεύματος. Ύστερα από συνωμοσία στις 15 Μαρτίου του 44 π.Χ. τον δολοφόνησαν ο Κάσσιος Λογγίνος και ο Μάρκος Βρούτος.

Αντώνιος και Οκταβιανός. Μετά τη δολοφονία του Καίσαρα, κύριος της κατάστασης έγινε ο στενός συνεργάτης του Μάρκος Αντώνιος, που διέθετε μάλλον στρατιωτικές παρά πολιτικές ικανότητες. Αυτός συνεννοήθηκε στην αρχή με το Λέπιδο, αρχηγό του ιππικού, και στη συνέχεια με τον ανηψιό και θετό γιο του Καίσαρα, τον Οκταβιανό, νεαρό με πολλές φιλοδοξίες και πολιτική οξυδέρκεια. Οι τρεις άνδρες σχημάτισαν τη δεύτερη τριανδρία (43 π.Χ.), με στόχο την τιμωρία των δολοφόνων του Καίσαρα. Τα αντίπαλα στρατεύματα συγκρούστηκαν

στους Φιλίππους της Μακεδονίας (42 π.Χ.). Ο Κάσσιος και ο Βρούτος νικήθηκαν και στη συνέχεια αυτοκτόνησαν. Με το θάνατό τους χάθηκαν και οι τελευταίοι υποστηρικτές του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Κολοσσικός ανδριάντας βαρβάρου που διακοσμούσε την πρόσοψη δημόσιου κτηρίου της Κορίνθου. Η Κόρινθος, που είχε καταστραφεί από τους Ρωμαίους (146 π.Χ.), ανοικοδομήθηκε την εποχή του Καίσαρα και διακοσμήθηκε με μεγάλα και λαμπρά μνημεία.
(Κόρινθος, Αρχαιολογικό Μουσείο)

1. ΘΕΣΠΡΩΤΟΙ
2. ΑΚΑΡΝΑΝΕΣ
3. ΑΙΤΩΛΟΙ
4. Άκτιο

Ναυμαχία στο Άκτιο (31 π.Χ.)

Μετά τη νίκη τους ο Αντώνιος και ο Οκταβιανός, αφού παραγκώνισαν το Λέπιδο, μοιράστηκαν τις κτήσεις του ρωμαϊκού κράτους. Ωστόσο, οι πολιτικές τους φιλοδοξίες δεν άργησαν να τους οδηγήσουν σε ανοικτή ρήξη. Το τέλος των εμφύλιων συγκρούσεων δόθηκε με μια ναυμαχία κοντά στο ακρωτήριο Άκτιο του Αμβρακικού κόλπου (31 π.Χ.)¹⁰. Νικητής και μόνος πλέον κύριος της κα-

τάστασης αναδείχτηκε ο Οκταβιανός. Την επόμενη χρονιά η Αίγυπτος προσαρτήθηκε ως επαρχία στο ρωμαϊκό κράτος. Η περίοδος της Δημοκρατίας είχε και τυπικά πλέον τελειώσει για τη Ρώμη.

10. Ο Αντώνιος εγκαταλείπει το στρατό του στο Ακτιο, για να ακολουθήσει την Κλεοπάτρα στην Αίγυπτο

Αυτή λοιπόν ήταν η κατάσταση του Αντωνίου. Στο Άκτιο όμως ο στόλος του, αφού αντιστάθηκε για ένα μεγάλο διάστημα στον Καίσαρα (Οκταβιανό) και έπαθε σοβαρότατες ζημιές από τα μεγάλα κύματα που υψώνονταν καταπάνω του, μετά βίας εγκατέλειψε τον αγώνα ύστερα από δέκα ώρες. Οι νεκροί δεν ήταν

περισσότεροι, από πέντε χιλιάδες, κυριεύτηκαν όμως τριακόσια πλοία, όπως έγραψε ο ίδιος ο Καίσαρ. Δεν ήταν πολλοί αυτοί που, όταν έμαθαν, στην αρχή δεν μπορούσαν να πιστέψουν τη διάδοση, ότι έφυγε εγκαταλείποντας δέκα εννέα τάγματα αήττητων πεζών και δώδεκα χιλιάδες ιππείς, σαν να μην είχε επανειλημμένα δοκιμάσει και επιτυχίες και αποτυχίες, και σαν να μην είχε εξασκηθεί σε δυσκολίες αμέτρητων αγώνων και πολέμων. Και οι στρατιώτες του λαχταρούσαν και έλπιζαν από στιγμή σε στιγμή ότι θα εμφανιζόταν από κάπου κι έδειξαν τόση πίστη και ανδρεία, ώστε ακόμα κι όταν η φυγή του έγινε ολοφάνερη, επί επτά ημέρες εξακολουθούσαν να μένουν στις θέσεις τους,

αγνοώντας τον Καίσαρα, που τους έστειλε πρεσβείες.

**Πλούταρχος, Αντώνιος, 68 μετ.
Ανδρ. Πουρνάρα, εκδ. Πάπυρος.**

Οι εμφύλιες συγκρούσεις υπηρέτησαν τις προσωπικές φιλοδοξίες των εκάστοτε ισχυρών ανδρών της ρωμαϊκής πολιτείας (Res publica), αποδυνάμωσαν τους δημοκρατικούς θεσμούς και οδήγησαν προοδευτικά αλλά σταθερά στην κατάλυση του δημοκρατικού πολιτεύματος.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Ποιες ήταν οι επιπτώσεις της καταστροφής των μικρών και μεσαίων επιχειρήσεων και της εξαφάνισης των μικρών ιδιοκτησιών για τη ρωμαϊκή κοινωνία;

2. Με βάση το παράθεμα 4 και τις εικόνες των σελ. 89 τόμος 5, σελ. 118 τόμος 5, σελ. 126 τόμος 5, σελ. 30 τόμος 5, να περιγράψετε τον τρόπο ζωής των Ρωμαίων που επικράτησε μετά τις κατακτήσεις.

3. Να σχολιάσετε: α) το γεγονός ότι ο Κάτων, ενώ είχε ελληνική παιδεία, έφτασε στο σημείο να αποστρέφεται καθετί το ελληνικό και β) τα μέτρα που έλαβε για την αντιμετώπιση της πολυτέλειας (παράθεμα 5).

4. Να επισημάνετε την κατάσταση στην οποία βρισκόταν η πλειοψηφία του ρωμαϊκού λαού μέσα από τους λόγους του Τιβέριου Γράκχου (παράθεμα 6) και να την συγκρίνετε με εκείνη των πλουσίων που παρουσιάζει το παράθεμα 2.

5. Πώς κρίνετε τις στρατιωτικές μεταρρυθμίσεις του Μάριου και τα πολιτικά μέτρα του Σύλλα σε σχέση με τις πολιτικές εξελίξεις στο ρωμαϊκό κράτος;

6. Αφού μελετήσετε το παράθεμα 7 που αναφέρεται στην κατάσταση των κατοίκων της Ιταλίας να: α) προσδιορίσετε τους λόγους που ο συγγραφέας προβάλλει ως αίτια του Συμμαχικού πολέμου και β) εξηγήσετε γιατί τον πόλεμο αυτό ονομάζει κοινωνικό.

7. α) Ποιες εμφύλιες συγκρούσεις των Ρωμαίων έγιναν στον ελλαδικό χώρο; β) Ποιες ήταν οι επιπτώσεις τους στη ρωμαϊκή πολιτεία (Res publica);

Ερμηνευτικός πίνακας όρων

θηριομαχίες: εκδηλώσεις διασκέδασης των Ρωμαίων κατά τις οποίες γίνονταν αγώνες ανθρώπων με άγρια ζώα μέχρι θανάτου.

θρίαμβος: ρωμαϊκή τελετή κατά την οποία παρήλαυνε ο νικητής στρατηγός με το στρατό του, ακολουθούμενος από αιχμαλώτους και λάφυρα που είχε συγκεντρώσει μετά από μια σημαντική νίκη.

πλέθρο: μονάδα μέτρησης επιφανειών ίση με 2,3 στρέμματα αλλά και μονάδα μήκους ίση με 100 πόδια.

προλετάριος: στην αρχαία Ρώμη χαρακτηριζόταν έτσι ο πολίτης που δεν ανήκε σε καμιά αναγνωρισμένη τάξη και υπηρετούσε την πολιτεία μόνο μέσω των απογόνων του,

**ΤΟΥΣ ΟΠΟΙΟΥΣ ΕΔΙΝΕ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΩΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΕΣ.**

**Ανάγλυφος πίνακας από το Βωμό
της Ειρήνης (Ara Pacis). Παράσταση
πομπής Ρωμαίων αξιωματούχων.
Έργο της εποχής τον Αυγούστου.**

VI. Η ΡΩΜΑΪΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ (1ος αι. π.Χ. - 3ος αι. μ.Χ.)

Ανάγλυφος πίνακας από το Βωμό της Ειρήνης (Ara Pacis). Παράσταση πομπής Ρωμαίων αξιωματούχων. Έργο της εποχής του Αυγούστου.

1. Η περίοδος της ακμής (27 π.Χ.-193 μ.Χ.)

Το δημοκρατικό πολίτευμα, όπως έγινε φανερό από το προηγούμενο κεφάλαιο, στη διάρκεια του 1ου αι. π.Χ. παρήκμασε εξαιτίας των εμφυλίων συγκρούσεων και των φιλόδοξων σχεδίων των Ρωμαίων στρατηγών. Το πολίτευμα μέσω του οποίου οργανώθηκε και μεγαλούργησε η πόλη-κράτος της Ρώμης αποδείχθηκε ανεπαρκές για την οργάνωση και τη διοίκηση της ρωμαϊκής οικουμένης που δημιούργησαν οι μεγάλες κατακτήσεις.

Στη θέση της δημοκρατίας, ο Οκταβιανός εγκαθίδρυσε ένα ιδιότυπο πολιτειακό σχήμα, ουσιαστικά ένα μοναρχικό καθεστώς που καλυπτόταν πίσω από τίτλους και αξιώματα της δημοκρατικής περιόδου.

Την εδραίωση του μοναρχικού πολιτεύματος ακολούθησε μια περίοδος δύο περίπου αιώνων ειρήνης και ακμής. Την εποχή του Αυγούστου εδραιώθηκε ο αυτοκρατορικός θεσμός, προσδιορίστηκε ο νέος ρόλος του στρατού, επεκτάθηκαν τα σύνορα του κράτους και δημιουργήθηκαν οι προϋποθέσεις της πνευματικής ανάπτυξης του ρωμαϊκού κόσμου σε τέτοιο σημείο ώστε η εποχή αυτή να μείνει γνωστή ως «ο χρυσός αιώνας του Αυγούστου».

Μια σειρά από αυτοκράτορες, οι Αντωνίνοι, που κατάγονταν από περιοχές της αυτοκρατορίας εκτός της ιταλικής χερσονήσου, φρόντισαν ιδιαίτερα για την ανάπτυξη των επαρχιών. Βελτίωσαν τις συνθήκες απόδοσης της δικαιοσύνης και πήραν μέτρα για την ανακούφιση των κοινω-

νικά ασθενών. Την εποχή αυτή επικράτησε ειρήνη στους λαούς της Μεσογείου, παρά το γεγονός ότι δεν σταμάτησαν οι προσαρτήσεις νέων εδαφών.

Στον κόσμο, όπου επικράτησε ο ρωμαϊκός νόμος, διαδόθηκε ο ρωμαϊκός πολιτισμός, ο οποίος, ωστόσο, δεν είναι καθαρά ρωμαϊκός αλλά, στην ουσία και στα εξωτερικά του χαρακτηριστικά, ελληνορωμαϊκός.

1.1 Η εποχή του Αυγούστου (27 π.Χ.-14 μ.Χ.)

Η ισχυροποίηση της κεντρικής εξουσίας. Μετά τη ναυμαχία στο Άκτιο, ο ρωμαϊκός κόσμος κουρασμένος πλέον από τους συνεχείς εμφύλιους πολέμους προσέβλεπε στην επικράτηση της ειρήνης και

της τάξης. Ο Οκταβιανός, άνθρωπος με πολιτική οξυδέρκεια, κατόνησε τα μηνύματα της εποχής και οργάνωσε την πολιτεία σε νέες βάσεις. Μόνο η ενίσχυση της κεντρικής εξουσίας μπορούσε να φέρει την ειρήνη και την ασφάλεια στη ρωμαϊκή οικουμένη. Ωστόσο, δε θέλησε να ενοχλήσει τα δημοκρατικά αισθήματα των Ρωμαίων. Δε δέχτηκε το αξίωμα του δικτάτορα, αλλά άφησε τη σύγκλητο και το λαό να του προσφέρουν όλα τα άλλα αξιώματα, που μόνο με την ψήφο του λαού μπορούσε κάποιος να τα αποσπάσει μέχρι εκείνη τη στιγμή.

Έτσι συγκεντρώθηκαν στο πρόσωπό του τα σπουδαιότερα αξιώματα της ρωμαϊκής πολιτείας, όπως του υπάτου, του ανθυπάτου, του δημάρχου, του ιμπεράτορα, δηλαδή του ανώτατου στρατιωτικού αρχη-

**Ανδριάντας του Αυγού-
στου, γνωστός ως Αύ-
γουστος Prima Porta.
Χρονολογείται το 15 π.Χ.
Συμβολίζει το ρωμαϊκό
μεγαλείο και την επιβολή
της ρωμαϊκής εξουσίας.
(Ρώμη, Μουσείο Βατικανού)**

**γού, του πρώτου πολίτη του κρά-
τους (princeps) και του "μεγίστου
αρχιερέως" (pontifex maximus),
δηλαδή του ανώτατου θρησκευτι-
κού άρχοντα. Επειδή όμως δεν
ήταν δυνατό να ασκεί από μόνος
του όλες αυτές τις εξουσίες δημι-
ούργησε ένα συμβουλευτικό σώ-
μα, το συμβούλιο του αυτοκράτο-
ρα, που τον βοηθούσε στην άσκη-
ση της εξουσίας. Απέφυγε τις αυ-**

ταρχικές μεθόδους και ακολούθησε συμβιβαστική τακτική στην κατανομή της εξουσίας.

Καμέος* του Αυγούστου (1ος αι. μ.Χ.). Ο καλλιτέχνης του μικρού αυτού κομψοτεχνήματος παρουσιάζει στο επάνω διάζωμα τη θεοποίηση του Αυγούστου και στο κάτω Ρωμαίους στρατιώτες ενώ στήνουν ένα τρόπαιο μετά από νίκη τους κατά των βαρβάρων. (Βιέννη, Μουσείο Ιστορίας και Τέχνης)

- ◆ Ο ίδιος διατήρησε την υψηλή εποπτεία της διοίκησης του κράτους, της εξωτερικής πολιτικής και των στρατιωτικών ζητημάτων.
- ◆ Ανέθεσε τη διαχείριση των επιμέρους θεμάτων σε δημόσιους άνδρες

από τις τάξεις των συγκλητικών και των ιππέων. Καθόρισε αυστηρές προϋποθέσεις, βάσει των οποίων θα μπορούσε κάποιος να εισέλθει στις δύο προνομιούχες τάξεις. Τέτοιες προϋποθέσεις ήταν η ηθική ακεραιότητα, η εκπλήρωση στρατιωτικής υπηρεσίας και η μεγάλη περιουσία.

♦ Τη διοίκηση των επαρχιών τη μοιράστηκε με τη σύγκλητο. Ο ίδιος διοόριζε τους στρατιωτικούς διοικητές των παραμεθόριων επαρχιών καθώς και όλων εκείνων που παρουσίαζαν προβλήματα, ενώ η σύγκλητος διοόριζε τους ανθύπατους, που είχαν τη διοίκηση των υπολοίπων επαρχιών.

♦ Την εκτελεστική εξουσία φρόντισε να την ασκήσει μέσω διοικητικών αξιωματούχων που σταδιοδρομούσαν ως επαγγελματίες υπάλληλοι,

δημιουργώντας έτσι μια αυτοκρατορική υπαλληλία.

♦ Με μια σειρά μέτρων συνέβαλε στην αναγέννηση της γεωργίας και προσπάθησε να επαναφέρει τα παλαιά αυστηρά ήθη.

♦ Τέλος, φρόντισε για τον εξωραϊσμό της Ρώμης με την κατασκευή οικοδομημάτων που λάμπρυναν ακόμα περισσότερο το έργο του.

♦ Ο Οκταβιανός συγκέντρωσε σχεδόν όλες τις εξουσίες στο πρόσωπό του, όπως συνέβαινε άλλοτε με τους βασιλείς. Όταν κάποτε προσποιήθηκε ότι ήθελε να αποχωρήσει από την εξουσία και να παραιτηθεί από τα αξιώματά του, η σύγκλητος τον παρακάλεσε να παραμείνει και τον αναγόρευσε σε **Αύγουστο**, αποδίδοντάς του έτσι τον τίτλο του σεβαστού και αναγνωρίζοντάς του θεϊκές ιδιότητες¹.

1. Τιμές και αξιώματα του Οκταβιανού

Στην 6η και την 7η υπατεία μου, όταν πια είχα εξαλείψει τους εμφύλιους πολέμους - αφού με τη συγκατάθεση του δήμου μου είχε ανατεθεί η διεύθυνση όλων των κρατικών υποθέσεων - παραχώρησα τις εξουσίες μου στη Σύγκλητο και στο Ρωμαϊκό λαό. Γι' αυτό το λόγο ονομάστηκα, με συγκλητική απόφαση, Αύγουστος (σεβαστός) και η εξώπορτα του σπιτιού μου στολίστηκε με δάφνες ενώ από πάνω κρεμάστηκε στεφάνι με φύλλα βαλανιδιάς, τέτοιο που απονέμεται στους σωτήρες των πολιτών. Ακόμη, η Σύγκλητος και ο Ρωμαϊκός λαός αφιέρωσαν στο βουλευτήριο χρυσή ασπίδα με επιγραφή που μαρτυρεί την ανδρεία, την επιείκεια, τη δι-

καιοσύνη και την ευσέβειά μου. Στο τιμητικό αξίωμα τους ξεπέρασα όλους, αλλά πραγματική εξουσία δεν είχα περισσότερη από τους συνάρχοντές μου.

Την περίοδο που διοικούσα το κράτος και στη διάρκεια της 13ης υπατείας μου η Σύγκλητος, η τάξη των ιππέων και ολόκληρος ο ρωμαϊκός λαός μου έδωσαν τον τίτλο του «πατέρα της πατρίδας».

Απόσπασμα από την Επιγραφή της Άγκυρας (Monumentum Ancyramim) μετ. Λ. Τσακτσίρα, Ιστορία Ρωμαϊκή και Βυζαντινή, εκδ. ΟΕΔΒ, σ. 66.

Με τις αλλαγές αυτές ουσιαστικά είχε καταλυθεί το δημοκρατικό πολίτευμα, χωρίς να δημιουργηθεί η παραμικρή αντίδραση.

Το πολίτευμα και οι στρατιωτικές μεταρρυθμίσεις. Ο Αύγουστος συγκέντρωσε βαθμιαία όλες τις εξουσίες στο πρόσωπό του εγκαθιδρύοντας μια μορφή μοναρχικού πολιτεύματος. Αυτή η μορφή του πολιτεύματος ονομάστηκε Ηγεμονία (Principatus) από τον τίτλο του πρώτου πολίτη (princeps).

Στήριγμα του νέου μονάρχη αποδείχτηκε ο ίδιος ο στρατός, ο οποίος σε παλαιότερες εποχές είχε εμπλακεί σε εμφύλιες συγκρούσεις. Ο Αύγουστος είχε συναίσθηση του ρόλου του, ως φύλακα των συνόρων, ωστόσο προέβλεπε ότι ο πρώτος πολίτης και ο αυτοκρατορικός θεσμός είχαν την ανάγκη της στρατιωτικής προστασίας. Για το λόγο αυτό φρόντισε ώστε το μεγαλύτερο μέρος του στρατού να εγκατασταθεί στα πιο επικίνδυνα σύνορα, όπως

στον Ευφράτη, το Δούναβη, το Ρήνο, σε μόνιμες στρατιωτικές βάσεις. Στη Ρώμη, όπου ήταν η έδρα της εξουσίας, διατήρησε εννέα στρατιωτικές μονάδες, που αριθμούσαν χίλιους στρατιώτες η καθεμιά. Αυτές αποτελούσαν την προσωπική φρουρά του πραιτωρίου, όπου ήταν παλαιότερα η έδρα του στρατηγού. Οι πραιτωριανοί ήταν πιστοί στον αυτοκράτορα, σταδιακά όμως απέκτησαν μεγάλη δύναμη και έγιναν επικίνδυνοι για το κράτος, αφού είχαν τη δυνατότητα να ανεβάζουν και να κατεβάζουν αυτοκράτορες σύμφωνα με τις επιθυμίες τους.

Ο στρατός την εποχή του Αυγούστου παρέμεινε πιστός στα καθήκοντά του. Η αριθμητική του δύναμη, ωστόσο, μόλις που επαρκούσε για τη φύλαξη των συνόρων, μη-

κους περίπου τεσσάρων χιλιάδων χιλιομέτρων.

Το νέο πολιτειακό καθεστώς που διαμόρφωσε ο Αύγουστος έδινε το δικαίωμα στον πρώτο πολίτη (princeps) να δρα ως βασιλιάς. Εντούτοις, εμπλέκονταν και άλλες δυνάμεις στην άσκηση της εξουσίας, όπως η σύγκλητος ή ο στρατός. Πολλές φορές παρενέβαιναν δραστικά στη διοίκηση της αυτοκρατορίας, όταν ο αυτοκράτορας δε διακρινόταν για τις ικανότητές του.

Το πολίτευμα του Principatus ήταν ουσιαστικά μια δυαρχία εξουσιών με παράγοντες λειτουργίας τον πρώτο πολίτη και τη σύγκλητο. Οι αρμοδιότητες όμως των δύο αυτών πολιτειακών παραγόντων δεν ήταν με σαφήνεια καθορισμένες, γεγονός που δημιουργούσε προστριβές.

Το θέμα εξάλλου της διαδοχής δεν ήταν θεσμοθετημένο. Η κληρονομική διαδοχή ήταν αντίθετη με τη δημοκρατική παράδοση, σύμφωνα με την οποία οι εξουσίες αποκτούνταν με την ψήφο του λαού. Στην αρχή από σεβασμό στο πρόσωπο του αυτοκράτορα ο διάδοχος οριζόταν από τον ίδιο, ενόσω ζούσε, ή ήταν κάποιος από τους συγγενείς του, όταν πέθαινε. Ο ρόλος της συγκλήτου ήταν και εδώ καθοριστικός. Η επικύρωση της εκλογής του αυτοκράτορα από τη σύγκλητο ήταν απαραίτητη.

Γίνεται φανερό ότι ο αυτοκρατορικός θεσμός στο ρωμαϊκό κράτος διέφερε από τον αντίστοιχο θεσμό των ελληνιστικών μοναρχιών και πολύ περισσότερο από εκείνο των Ανατολικών λαών.

Η επέκταση των συνόρων. Ο Αύγουστος ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα για την εσωτερική οργάνωση της αυτοκρατορίας. Αντίθετα, λιγότερο ενδιαφέρον έδειξε για την κατάκτηση νέων περιοχών, αν και ο ίδιος συνέβαλε στην επέκταση των συνόρων. Η αυτοκρατορία την εποχή του Αυγούστου είχε σύνορα προς νότο τη Σαχάρα, προς βορρά το Δούναβη και το Ρήνο, δυτικά τον Ατλαντικό ωκεανό και ανατολικά τον Ευφράτη ποταμό.

Από τις πρώτες περιοχές που ο Αύγουστος προσάρτησε στο ρωμαϊκό κράτος ήταν η Αίγυπτος. Την κατέλαβε, αφού συνέτριψε τον Αντώνιο στο Άκτιο. Με προσωπικές εκστρατείες υπέταξε πολεμικούς λαούς στην περιοχή των Άλπεων και ολοκλήρωσε την κατάκτηση της Ισπανίας, επεκτείνοντας τα δυτικά

όρια του κράτους μέχρι τον Ατλαντικό.

Προς βορρά κατέλαβε εδάφη που αντιστοιχούν στις σημερινές περιοχές της Β. Βουλγαρίας, της Αυστρίας μέχρι και τη Ν. Γερμανία. Σύνορα του κράτους έγιναν τότε ο Δούναβης και ο Ρήνος. Για μικρό διάστημα επεκτάθηκαν οι κατακτήσεις μέχρι τον Έλβα ποταμό· οι επαναστάσεις όμως και η αντίσταση των γερμανικών φυλών οδήγησαν τον Οκταβιανό στην απόφαση να ορίσει ως σύνορο το Ρήνο².

2. Η αντίδραση του Αυγούστου από την ήττα του ρωμαϊκού στρατού

Υπέστη δύο σοβαρές και ταπεινωτικές ήττες, και τις δύο στη Γερμανία. ... Όταν του αναγγέλθηκε η

είδηση, έδωσε διαταγή να λειτουργήσουν στην πόλη νυχτερινές φρουρές, και τούτο για να μην αρχίσουν τυχόν ταραχές, ενώ παράλληλα επιμήκυνε τη θητεία των στρατιωτικών διοικητών των επαρχιών, αποβλέποντας στο να συγκρατήσει τους συμμάχους με ανθρώπους διοικητικά έμπειρους, οι οποίοι είχαν κιόλας κάποια γνωριμία και φιλική επαφή μαζί τους. Υποσχέθηκε επίσης, αν η κατάσταση του ρωμαϊκού κράτους μεταβάλλονταν προς το καλύτερο να αφιερώσει τους Μεγάλους Αγώνες στον Άριστο και Μέγιστο Δία, πράγμα που είχε γίνει στον κιμβρικό και στον μαρσικό πόλεμο. Λένε ακόμα ότι ήταν τόσο πολύ στενοχωρημένος, ώστε για πολλούς μήνες δεν έκοψε ούτε τα γένια ούτε τα μαλλιά του, και πολλές φορές χτυπούσε το κεφάλι του

**στις πόρτες ουρλιάζοντας: «Κοϊντί-
λιε Βάρε, δώσε μου πίσω τις λεγεώ-
νες μου!». Και διατήρησε κάθε χρό-
νο την ημέρα εκείνη ως ημέρα πέν-
θους και θρήνου.**

**Σουητώνιος, Ο αποθεωμένος
Αύγουστος, ΧΧΙΙΙ, μετ. Ν.
Πετρόχειλος, ΜΙΕΤ.**

**Η εξωτερική πολιτική του Αυγού-
στου συνοδεύτηκε από ένα σχέδιο
εκρωμαϊσμού των κατακτημένων
περιοχών. Σε πολλές απομακρυ-
σμένες περιοχές ιδρύθηκαν αποικί-
ες και εγκαταστάθηκαν παλαίμαχοι,
που λειτούργησαν ως παράγοντας
διάδοσης του ρωμαϊκού πολιτισμού
και αφομοιωτικής ένταξης των γη-
γενών πληθυσμών στη ρωμαϊκή οι-
κουμένη.**

Καμέος* με πορτρέτο του Αυγούστου (1ος αι. π.Χ./ 1ος αι. μ.Χ.). Ο πρώτος πολίτης (Princeps) παρουσιάζεται ως Δίας. (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

Ο πολιτισμός την εποχή του Αυγούστου. Ο Αύγουστος προσπάθησε να επαναφέρει τους Ρωμαίους στα παλαιά ήθη. Οι μεγάλες ιδέες και οι παλαιοί μύθοι επιστρατεύθηκαν για να υπηρετήσουν το κράτος. Έγινε προσπάθεια αναζωπύρωσης αρχαίων λατρειών, επαναφοράς ξεχασμένων αγροτικών θεοτήτων, με σκοπό να βρουν στοιχεία συνοχής οι Ρωμαίοι μέσα από την παράδοσή τους.

Ωστόσο, επειδή η προσπάθεια αυτή φαίνεται ότι δεν απέδιδε τα αναμενόμενα αποτελέσματα, ο Αύγουστος θέλησε να ενώσει όλους τους υπηκόους της αυτοκρατορίας κάτω από τη λατρεία της κρατικής εξουσίας. Από την εποχή αυτή αρχίζει η λατρεία της θεάς Ρώμης και του Αυγούστου. Χαρακτηριστικό δείγμα αυτών των λατρειών ήταν ένας μικρός κυκλικός ναός που κατασκευάστηκε πάνω στην Ακρόπολη της Αθήνας μπροστά από την ανατολική πλευρά του Παρθενώνα.

Η σύγκλητος, όταν πέθανε ο Αύγουστος, προχώρησε στη θεοποίησή του. Έτσι, μετά απ' αυτόν η θεοποίηση των αυτοκρατόρων καθιερώθηκε ως θεσμός, με εξαίρεση μόνο εκείνους τους αυτοκράτορες που είχαν υποστεί την καταδίκη της μνήμης (*damnatio memoriae*).

Την περίοδο αυτή, δηλαδή από το θάνατο του Σύλλα και μέχρι το θάνατο του Αυγούστου, οι Ρωμαίοι δέχθηκαν την ελληνική επίδραση και δημιούργησαν τα πρώτα λαμπρά τους έργα στα γράμματα και τις τέχνες. Η περίοδος αυτή (80 π.Χ.-14 μ.Χ.) της πνευματικής ανάπτυξης έχει χαρακτηριστεί «χρυσός αιώνας του Αυγούστου».

Πριν από τον Αύγουστο, την εποχή των εμφυλίων πολέμων, διακρίθηκαν στην ιστοριογραφία ο Σαλλούστιος και ο Ιούλιος Καίσαρας, στην ποίηση ο Κάτουλλος και ο Λουκρήτιος και περισσότερο απ' όλους με τη συγγραφή ρητορικών λόγων, φιλοσοφικών πραγματειών και επιστολών ο μεγαλύτερος Ρωμαίος ρήτορας, ο Κικέρωνας.

Στους χρόνους της διακυβέρνησης της αυτοκρατορίας από τον

Αύγουστο η λογοτεχνία τίθεται στην υπηρεσία του κρατικού μεγαλείου. Τότε γράφτηκαν τα μεγαλύτερα έργα της λατινικής λογοτεχνίας. Ο Βιργίλιος συνθέτει, μιμούμενος τον Όμηρο, ένα μεγάλο ποιητικό έργο, την «Αινειάδα». Σε αυτό αναφέρεται στον Αινεία, το γενάρχη των Ρωμαίων και της Ιουλίας γενεάς, από την οποία κατάγεται ο Αύγουστος³. Ο Βιργίλιος συνέθεσε και άλλα δύο σημαντικά έργα, τα «Βουκολικά» και τα «Γεωργικά».

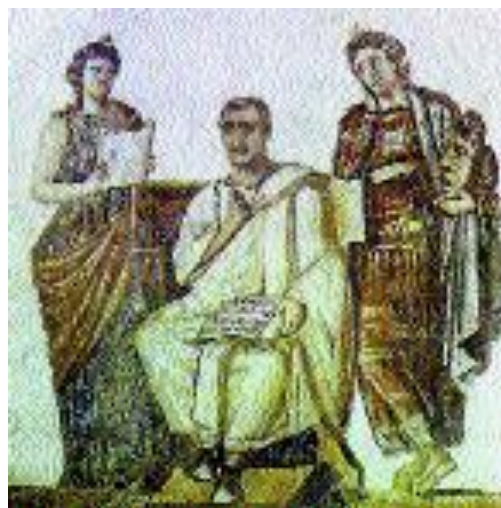
3. Η λογοτεχνία στην υπηρεσία του αυτοκρατορικού μεγαλείου: η ιδεολογία της Ρωμαϊκής Οικουμένης

(Στο απόσπασμα που ακολουθεί, ο Αγχίσης, πατέρας του Αινεία, από

τον Κάτω Κόσμο προφητεύει στο
γιο του το μέλλον των Ρωμαίων).
Τεχνίτες με δεξιοτεχνία μεγάλη θα
δώσουν ζωή στο χαλκό,
άλλοι θα φτιάξουν ζωντανές μορφές
από μάρμαρο, πιστεύω,
θα σκεφτούν για την προέλευση
του κόσμου,
θα καταγράψουν την κίνηση
του ουρανού
και την πορεία των άστρων.
Αλλά εσύ, Ρωμαίε, να θυμάσαι ότι
θα κυβερνάς τους λαούς,
θα βάλεις τα θεμέλια της ειρήνης,
για τους ηττημένους θα φανείς
μεγαλόψυχος
αλλά για τους υπερόπτες εκδικητής,
αυτές θα είναι οι δικές σου ασχολίες.

Βιργίλιος, Αινειάδα, VI, 847-852.

Ψηφιδωτό από τη Β. Αφρική (4ος αι. μ.Χ.). Παρουσιάζει το Βιργίλιο να κάθεται ανάμεσα σε δύο Μούσες. Ο Βιργίλιος, ο μεγαλύτερος Ρωμαίος ποιητής, με το έργο του υπηρέτησε τον αυτοκρατορικό θεσμό.

(Πόλη της Τύνιδας, Μουσείο Bardo)

Ο Οράτιος, μεγάλος λυρικός ποιητής, με τα ποιήματά του υμνεί το έργο του Αυγούστου. Άλλοι σπουδαίοι ποιητές της ίδιας εποχής ήταν ο Οβίδιος, ο Τίβουλλος και ο Προπέρτιος.

Στον πεζό λόγο διακρίθηκε ο Τίτος Λίβιος, ο οποίος στην ιστοριογραφία του αναφέρεται στην ανοδική πορεία της Ρώμης από την ίδρυ-

σή της μέχρι και την εποχή του Αυγούστου.

Την εποχή του Αυγούστου καλλιεργήθηκαν και οι τέχνες. Οι Ρωμαίοι διακρίθηκαν κυρίως στην αρχιτεκτονική. Τα πρότυπα βέβαια των κτισμάτων τα υιοθέτησαν από τους Έλληνες, από τους οποίους παρέλαβαν τους κίονες, τα χαρακτηριστικά των ρυθμών - δωρικού, ιωνικού, κορινθιακού - και την αετωματική επίστεψη. Οι ίδιοι χρησιμοποίησαν τα τόξα και το θόλο για τη στήριξη και τη στέγαση των οικοδομημάτων τους. Η γλυπτική και η ζωγραφική καλλιεργήθηκαν ιδιαίτερα από Έλληνες καλλιτέχνες που εργάζονταν στη Ρώμη και σ' άλλες μεγάλες πόλεις της Ιταλίας.

Ο ίδιος ο Αύγουστος φρόντισε για τον εξωραϊσμό της Ρώμης με την οικοδόμηση λαμπρών μνη-

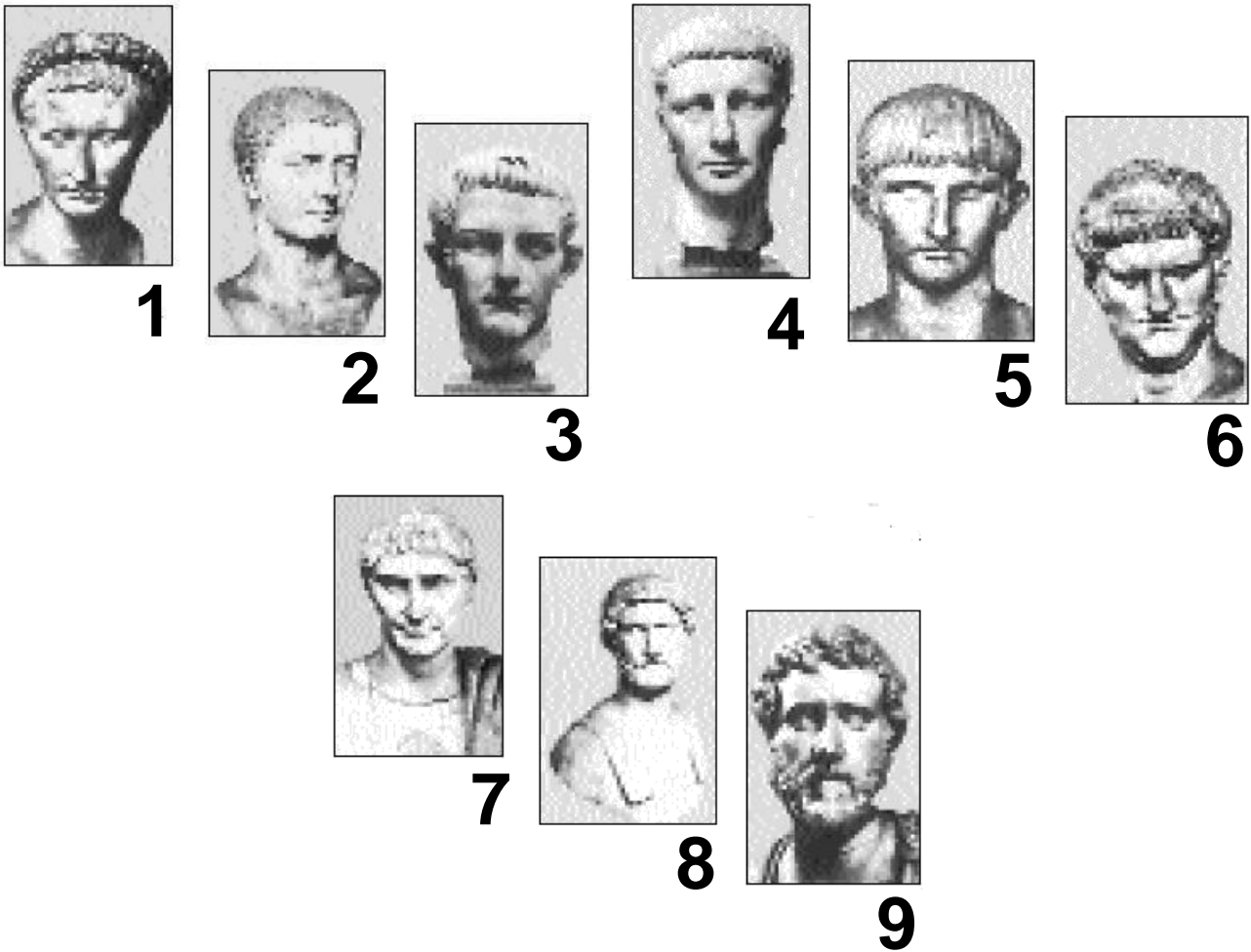
μείων, όπως ήταν η αγορά, το Πάνθεον - κολοσσιαίος ναός κυκλικού σχήματος - αμφιθέατρα, μεγάλες θέρμες,* ο βωμός της Ειρήνης και άλλα.

1.2 Οι διάδοχοι του Αυγούστου (14-193 μ.Χ.)

Το ρωμαϊκό κράτος από το θάνατο του Αυγούστου (14 μ.Χ.) μέχρι τα τέλη του 2ου αι. μ.Χ. κυβέρνησαν τρεις δυναστείες αυτοκρατόρων. Τα κριτήρια με τα οποία τις διακρίνουμε είναι: οι συγγενικοί δεσμοί μεταξύ των αυτοκρατόρων και η περιοχή της καταγωγής τους.

♦ Οι αυτοκράτορες της πρώτης δυναστείας, της ονομαζόμενης Ιουλιο-κλαυδιανής (14-68 μ.Χ.), συνδέονται με δεσμούς αίματος ή μέσω υιοθεσίας με τον Αύγουστο και κατάγονται από τη Ρώμη.

Αύγουστος ¹	27 π.Χ.-14 μ.Χ.
Τιβέριος ²	14-37 μ.Χ.
Καλιγούλας ³	37-41 μ.Χ.
Κλαύδιος ⁴	41-54 μ.Χ.
Νέρων ⁵	54-68 μ.Χ.
Γάλβας	68-69 μ.Χ.
Όθων	69 μ.Χ.
Βιτέλλιος	69 μ.Χ.
Βεσπασιανός	69-79 μ.Χ.
Τίτος	79-81 μ.Χ.
Δομιτιανός ⁶	81-96 μ.Χ.
Νέρβας	96-98 μ.Χ.
Τραϊανός ⁷	98-117 μ.Χ.
Αδριανός ⁸	117-138 μ.Χ.
Αντωνίνος Ευσεβής ⁹	138-161 μ.Χ.
Λούκιος Βήρος	161-169 μ.Χ.
Μάρκος Αυρήλιος	161-180 μ.Χ.
Κόμμοδος	180-192 μ.Χ.

♦ Της δεύτερης, της δυναστείας των **Φλαβίων** (69-96 μ.Χ.), ο ιδρυτής της Βεσπασιανός και οι διάδοχοί του κατάγονται από ιταλικές πόλεις, γι' αυτό και ονομάζονται «αστοί».

♦ Της τρίτης, της δυναστείας των **Αντωνίνων** (96-192 μ.Χ.), οι αυτοκράτορες προέρχονται από τις επαρχίες και συμβάλλουν ιδιαίτερα στην ανάπτυξή τους. Το ρωμαϊκό

κράτος οδηγείται τότε στο ανώτατο σημείο της ακμής του.

Η διοίκηση και το δίκαιο. Τον τρόπο διοίκησης που εγκαινίασε ο Οκταβιανός, τον εφάρμοσαν και οι υπόλοιποι αυτοκράτορες μέχρι τα τέλη του 2ου αι. μ.Χ. με μεγαλύτερο συγκεντρωτισμό. Οι αντιπολιτευτικές τάσεις που εκδήλωσε η σύγκλητος γρήγορα εξασθένησαν μπροστά στην ισχυρή διοίκηση των πρώτων αυτοκρατόρων μετά τον Οκταβιανό.

Ωστόσο, ο πρωταγωνιστικός ρόλος της Ρώμης στο διοικητικό τομέα έναντι των κατακτημένων περιοχών προοδευτικά μειώθηκε. Σ' αυτό συνέβαλε πρώτον η μεταβολή στη σύνθεση της συγκλήτου με την είσοδο αξιωματούχων από τις επαρχίες και δεύτερον η παραχώρηση του δικαιώματος του Ρωμαίου

πολίτη σε πολλούς από τους κατοίκους επαρχιακών πόλεων.

Προς αυτή την κατεύθυνση λειτούργησαν επίσης οι επαρχιώτες αυτοκράτορες και ο στρατός. Η ρωμαϊκή διοίκηση στις επαρχίες έγινε αποδεκτή από τους γηγενείς πληθυσμούς. Σ' αυτό συνέβαλε η ίδρυση αποικιών και η εγκατάσταση Ρωμαίων στρατιωτών σε περιοχές που βρίσκονταν σε ημιβάρβαρη κατάσταση. Πολλές από τις ρωμαϊκές αποικίες αλλά και τα ρωμαϊκά στρατόπεδα εξελίχθηκαν σε πολύ-άνθρωπα κέντρα με την εγκατάσταση γηγενών που είχαν αποκτήσει το δικαίωμα του Ρωμαίου πολίτη. Οι αυτοκράτορες είχαν παραχωρήσει σε μεγάλο αριθμό κατοίκων των επαρχιών το δικαίωμα αυτό. Η απόκτηση του δικαιώματος θα γενικευθεί αργότερα, στις αρχές του 3ου αι.

μ.Χ. με το διάταγμα του Καρακάλλα (212 μ.Χ.), οπότε όλοι οι ελεύθεροι κάτοικοι της αυτοκρατορίας θα αναγνωριστούν ως Ρωμαίοι πολίτες.

Με εξαίρεση τις περιοχές που είχε διαδοθεί ο ελληνικός πολιτισμός κατά τους ελληνιστικούς χρόνους, στις υπόλοιπες κτήσεις της αυτοκρατορίας και ιδιαίτερα στη Δύση οι κάτοικοι επηρεάστηκαν από το ρωμαϊκό πολιτισμό και εκλατινίστηκαν.

Το ρωμαϊκό κράτος, ιδιαίτερα κατά το 2ο αι. μ.Χ., δημιούργησε συνθήκες άνεσης και ευημερίας σε μεγάλο μέρος των υπηκόων του. Αυτό οφείλεται στην οργάνωση της αυτοκρατορίας, στο ισχυρό αμυντικό της σύστημα και στο διευρυμένο οδικό δίκτυο, που διευκόλυνε τη

μετακίνηση του στρατού και τη μεταφορά αγαθών⁴.

4. Ένα μεγάλο έργο του Τραϊανού: η γέφυρα του Δούναβη

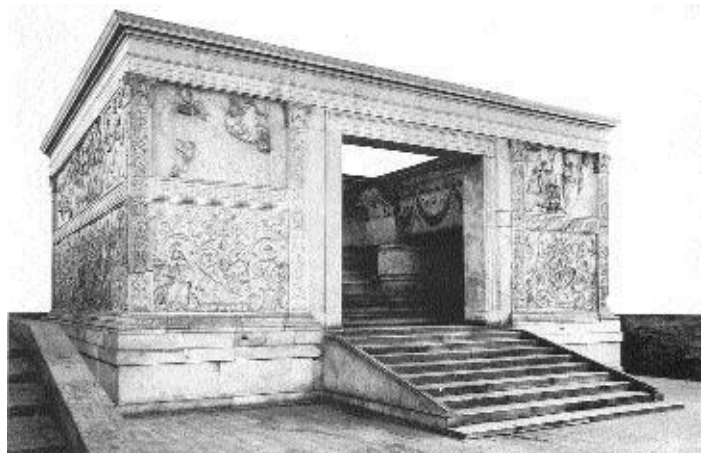
Ο Τραϊανός κατασκεύασε στο Δούναβη μια λίθινη γέφυρα, για την οποία δεν γνωρίζω πώς μπορώ να εκφράσω το θαυμασμό μου. (Ο ίδιος) και άλλα σημαντικά έργα έχει κάνει αλλά αυτό τα ξεπερνάει όλα. Έχει είκοσι βάσεις οικοδομημένες από τετράγωνες πέτρες, η καθεμία από τις οποίες είναι ψηλή εκατόν πενήντα πόδια εκτός από τα θεμέλια και πλατιά εξήντα πόδια. Απέχουν μεταξύ τους εκατόν εβδομήντα πόδια και ενώνονται με ασίδες.

Πώς είναι δυνατό να μην εντυπωσιαστεί κανείς από τα τεράστια ποσά που δαπανήθηκαν; Πώς να

**μη θαυμάσει τον τρόπο με τον ο-
ποίο οικοδομήθηκε το καθετί μέσα
στο βαθύ ποτάμι, στο ταραγμένο
ρέμα και το γεμάτο λάσπη βυθό;**

**Δίων Κάσσιος, Ρωμαϊκή ιστορία,
επιτ. LXIII, 13.**

**Ο Βωμός της
Ειρήνης (Ara
Pacis Augustae).
Κατασκευάστη-
κε την εποχή**

**του Αυγούστου στη Ρώμη (13-9 π.Χ.)
και είναι το πιο χαρακτηριστικό μνη-
μείο της εποχής. Συμβολίζει την εξα-
σφάλιση της ειρήνης που συνδέεται
με την αυτοκρατορική εξουσία.**

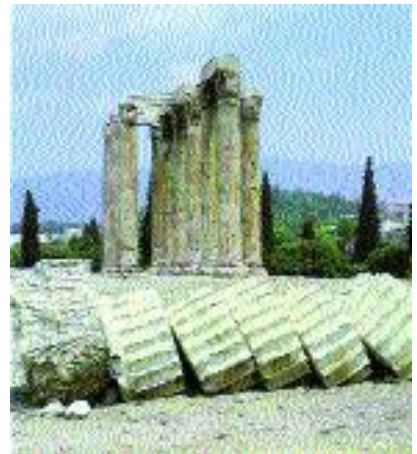
**Οι Ρωμαίοι με τις κατακτήσεις
τους κράτησαν ορισμένους λαούς**

έξω από τα σύνορα και παράλληλα σταμάτησαν τους πολέμους. Οι συγκρούσεις μεταξύ μονάδων του ρωμαϊκού στρατού για την επικράτηση κάποιου αυτοκράτορα περιορίστηκαν κυρίως στην ιταλική χερσόνησο, γεγονός που δεν τάραζε την ησυχία των επαρχιών.

Έτσι στη ρωμαϊκή οικουμένη επικράτησε ειρήνη (*Pax Romana*) και για μεγάλο χρονικό διάστημα ευνομία. Η μεγαλύτερη προσφορά του ρωμαϊκού πνεύματος στους υπηκόους του και στη συνέχεια σ' όλο τον πολιτισμένο κόσμο ήταν η νομοθεσία, το ρωμαϊκό δίκαιο.

Η νομοθεσία (Δωδεκάδελτος) στην αρχή ήταν ατελής και προορισμένη μόνο για την πόλη-κράτος της Ρώμης· σταδιακά όμως συμπληρώθηκε και επεκτάθηκε, για να καλύψει τις ανάγκες των κατακτη-

μένων λαών. Στη διαμόρφωση του σημαντικού αυτού έργου οι Ρωμαίοι έλαβαν υπόψη τους τα ήθη και τις συνήθειες των υπηκόων τους καθώς και τις φιλοσοφικές ιδέες των Ελλήνων. Αργότερα η ρωμαϊκή νομολογία θα επηρεαστεί και από τη χριστιανική ηθική.

Ο ναός του Ολυμπίου Διός στην Αθήνα. Αποπερατώθηκε με τη συμβολή του αυτοκράτορα Αδριανού.

Η Δωδεκάδελτος συμπληρώθηκε και σε πολλά σημεία τροποποιήθηκε στην πορεία από συγκλητικά ψηφίσματα, διατάγματα πραιτώνρων και αποφάσεις αυτοκρατόρων. Το ρωμαϊκό δίκαιο έγινε πολύπλοκο

και για την ερμηνεία του ήταν απαραίτητοι ειδικοί πνευματικοί άνθρωποι, που ονομάζονταν νομοδιδάσκαλοι. Τέτοιοι νομομαθείς υπήρχαν ήδη από την περίοδο της δημοκρατίας. Οι πιο γνωστοί δραστηριοποιήθηκαν στην εποχή των Αντωνίνων, όπως ήταν ο Σάλβιος Ιουλιανός και ο Γάιος, ενώ άλλοι αργότερα, τον 4ο αι. μ.Χ.

Η Βιβλιοθήκη του Αδριανού στην Αθήνα.

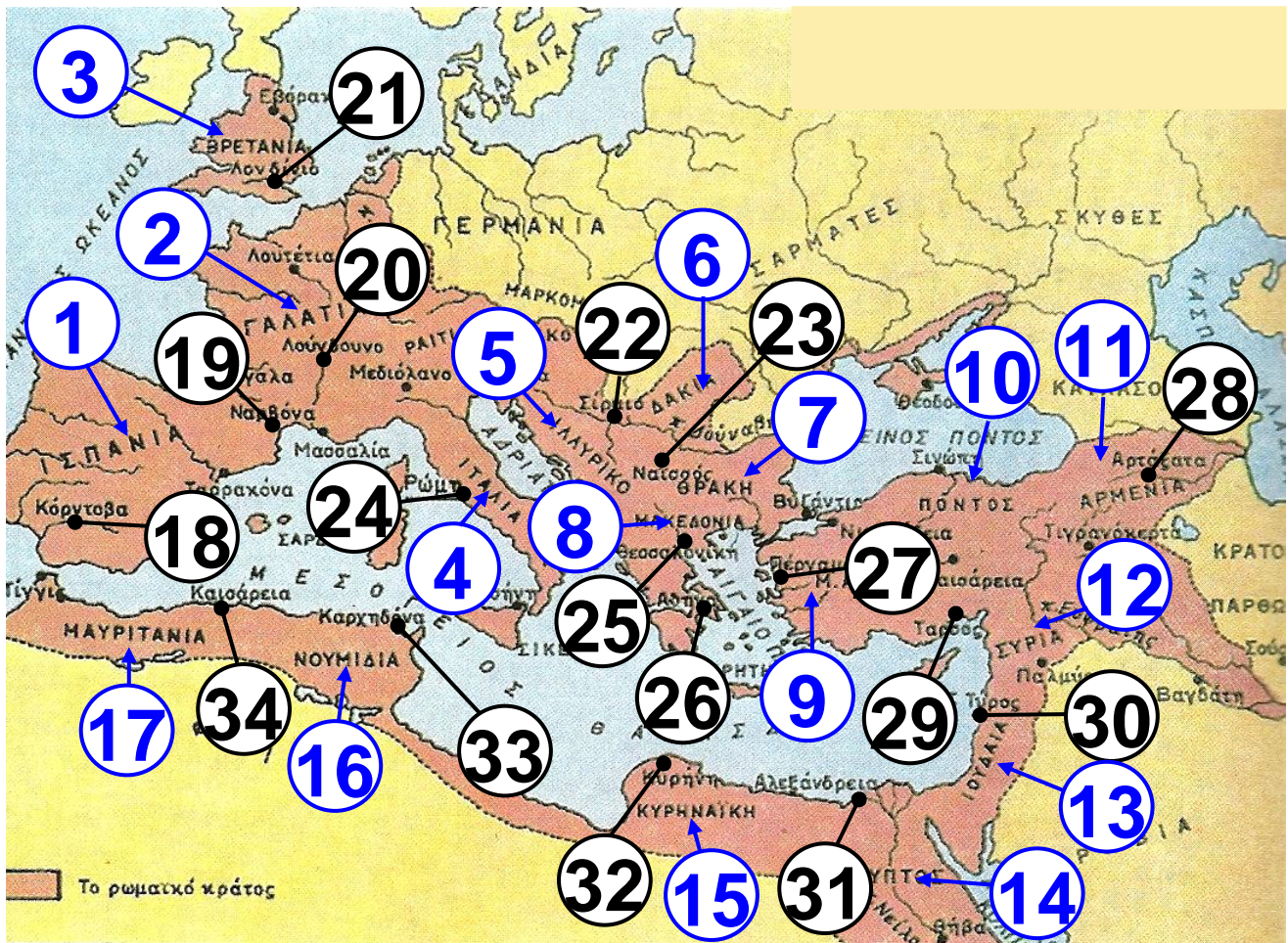
Ο αυτοκράτορας Αδριανός (117-138 μ.Χ.) φρόντισε ιδιαίτερα για την πολιτιστική ανάπτυξη των επαρχιών του Ρωμαϊκού κράτους. Πολλά κοινωφελή έργα κατασκευάστηκαν στην Αθήνα και σε άλλες ελληνικές πόλεις από τον ίδιο.

Η οικονομία και η κοινωνία. Η επικράτηση της ειρήνης, η καταστολή της πειρατείας, η ανάπτυξη οδικού δικτύου, η ασφαλής μετακίνηση ανθρώπων και αγαθών και κυρίως η συνετή δημοσιονομική πολιτική* των Αντωνίνων είχαν ως αποτέλεσμα την οικονομική ευημερία των κατοίκων της αυτοκρατορίας. Τέτοια οικονομική ανάπτυξη ποτέ άλλοτε δε γνώρισε ο αρχαίος κόσμος. Οι γεωργοί επιδόθηκαν απερίσπαστοι στην καλλιέργεια των πεδινών εκτάσεων της αυτοκρατορίας. Η Αίγυπτος τροφοδοτούσε με σιτάρι την Ιταλία, ενώ από την Ιταλία εξάγονταν σε μεγάλες ποσότητες κρασί και λάδι. Κοσμήματα, κεραμικά σκεύη, γυαλικά και υφάσματα μετακινούνταν από τα λιμάνια της Ανατολής, ενώ πρώτες ύλες, κυρίως μέταλλα, προέρχονταν

από τα μεταλλεία της Ισπανίας, της Βρετανίας και της Δακίας (σημ. Ρουμανία). Μεγάλα εμπορικά λιμάνια, όπως η Αλεξάνδρεια, η Όστια (ήταν το λιμάνι της Ρώμης), η Έφεσος, η Ρόδος και άλλα, διευκόλυναν την οικονομική ανάπτυξη του ρωμαϊκού κόσμου. Στην εμπορική άνθηση, εξάλλου, συνέβαλε και η σταθερή αξία του ρωμαϊκού νομίσματος.

Παράλληλα, ανάπτυξη γνώρισε η βιοτεχνική παραγωγή λόγω των μεγάλων βιοτεχνικών εργαστηρίων που λειτουργούσαν στις μεγαλουπόλεις της Ιταλίας και των επαρχιών.

Πρόβλημα, ωστόσο, της ρωμαϊκής οικονομίας ήταν η ανισομερής οικονομική ανάπτυξη των περιοχών της αυτοκρατορίας. Η μεγάλη ανάπτυξη της γαιοκτησίας στην Ιταλία, για παράδειγμα, συνέβαλε

**ΤΟ ΡΩΜΑΪΚΟ ΚΡΑΤΟΣ
ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΤΟΥ ΤΡΑΪΑΝΟΥ
(98–117 μ.Χ.)**

ΠΕΡΙΟΧΕΣ	
1. ΙΣΠΑΝΙΑ	10. ΠΟΝΤΟΣ
2. ΓΑΛΑΤΕΙΑ	11. ΑΡΜΕΝΙΑ
3. ΒΡΕΤΑΝΙΑ	12. ΣΥΡΙΑ
4. ΙΤΑΛΙΑ	13. ΙΟΥΔΑΙΑ
5. ΙΛΛΥΡΙΚΟ	14. ΑΙΓΥΠΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΧΕΣ

6. ΔΑΚΙΑ	15. ΚΥΡΗΝΑΙΚΗ
7. ΘΡΑΚΗ	16. ΝΟΥΜΙΔΙΑ
8. ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ	17. ΜΑΥΡΙΤΑΝΙΑ
9. Μ. ΑΣΙΑ	

ΠΟΛΕΙΣ

18. Κόρντοβα	27. Πέργαμος
19. Ναρβόνα	28. Αρτάξατα
20. Λούγδουνο	29. Ταρσός
21. Λονδίνο	30. Τύρος
22. Σίρμιο	31. Αλεξάνδρεια
23. Ναϊσός	32. Κυρήνη
24. Ρώμη	33. Καρχηδόνα
25. Θεσσαλονίκη	34. Καισάρεια
26. Αθήνα	

ώστε μεγάλες ιδιωτικές εκτάσεις να μείνουν ακαλλιέργητες. Στην Ελλάδα ο πληθυσμός μειώθηκε και η γεωργική παραγωγή αντιμετώπισε δυσχέρειες λόγω της εγκατάλειψης

της υπαίθρου⁵. Αντίθετα, περιοχές της κεντρικής και της Δ. Ευρώπης αναπτύχθηκαν εξαιτίας των πλούσιων κοιτασμάτων τους και της δημιουργίας βιοτεχνικών εργαστηρίων.

5. Η εγκατάλειψη του ελληνικού χώρου από τους πρώτους χρόνους της ρωμαϊκής κατάκτησης

Την εποχή μας (2ος αι. π.Χ.) επικρατεί σ' όλη την Ελλάδα απαιδία και ολιγανθρωπία. Αυτά ήταν τα αίτια για να ερημωθούν οι πόλεις αφενός και αφετέρου να ελαττωθεί η παραγωγή στην ύπαιθρο, παρόλο που δε δοκιμαστήκαμε μόνο ούτε από συνεχείς πολέμους ούτε από ασθένειες... Οι άνθρωποι αποφεύγουν το γάμο από αλαζονεία, από φιλαργυρία και οκνηρία ή όσες

φορές παντρεύονται αποφεύγουν να ανατρέφουν τα παιδιά που γεννιούνται, εκτός από ένα ή το πολύ δύο, για να τους αφήσουν μεγάλη περιουσία και για να μη δυσκολευτούν οι ίδιοι να τα μεγαλώσουν. Αυτή είναι όλη η αιτία των συμφορών μας, γιατί αν ο πόλεμος αρπάξει το ένα παιδί και η αρρώστια το άλλο, φανερό είναι ότι η οικογένεια μένει χωρίς κληρονόμους και η πόλη αποδυναμώνεται εξαιτίας της έλλειψης κατοίκων.

Πολύβιος,ΛΣΤ΄,17,5-8.

Η κοινωνία, μέσα στο πλαίσιο της γενικής ευημερίας, γνώρισε καλύτερες ημέρες. Ουσιαστικά όμως δε μεταβλήθηκε σε ό,τι αφορά τις δομές της.

**Θησαυρός χρυσών
ρωμαϊκών νομισμά-
των (1ος αι. μ.Χ.).**

Βρέθηκε στο Bredgar του Kent και προέρχεται πιθανώς από Ρωμαίο αξιωματούχο που συμμετείχε σε εκστρατεία στη Βρετανία (43 μ.Χ.). Η κατάληψη της Βρετανίας ολοκληρώθηκε στα τέλη του 1ου αι. μ.Χ. Το ενδιαφέρον των Ρωμαίων για την περιοχή ήταν μεγάλο εξαιτίας των μεταλλείων της.

Είναι προφανές ότι το 2ο αι. μ.Χ. η ρωμαϊκή κοινωνία είχε αποκτήσει ευελιξία και κινητικότητα, εφόσον δινόταν η ευκαιρία για πλουτισμό και για κοινωνική άνοδο. Δεν υπήρχαν στεγανά μεταξύ των κοινωνικών τάξεων. Στους φτωχούς κατοί-

κους των πόλεων δημιουργούνταν προϋποθέσεις για βελτίωση της κοινωνικής τους θέσης. Κάτι ανάλογο παρατηρείται στις παλαιές προνομιούχες τάξεις των συγκλητικών και των ιππέων, των οποίων τα μέλη πλέον μπορεί να προέρχονταν από οικογένειες μικρών βιοτεχνών που πλούτισαν.

♦ Προνομιούχο κατηγορία αποτελούσαν οι πλούσιοι, οι οποίοι νέμονταν και την εξουσία.

♦ Σε άσχημη οικονομική κατάσταση βρέθηκαν οι μικροί καλλιεργητές και οι μικροτεχνίτες. Απ' αυτούς οι πρώτοι δεν είχαν περιθώρια οικονομικής και κοινωνικής ανέλιξης.

♦ Οι δούλοι μειώθηκαν σε αριθμό λόγω της ειρήνης. Αντιμετωπίζονταν, εξάλλου, ηπιότερα από τους κυρίους τους λόγω ορισμένων προστατευτικών μέτρων. Αρκετοί

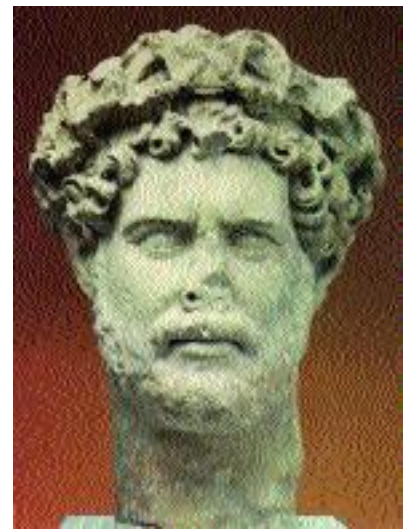
απελευθερώθηκαν. Η πλειοψηφία των δούλων, ωστόσο, εξακολούθησε να ζει σε άθλιες συνθήκες στα ορυχεία, στα μεγάλα εργαστήρια και τις μεγάλες ιδιοκτησίες.

1.3 Ο Ελληνισμός και η Ρώμη

Η ειρήνη, η οικονομική άνοδος και η ευνομία λειτούργησαν ως παράγοντες συνοχής μεταξύ των λαών της αυτοκρατορίας. Μέσα στη ρωμαϊκή οικουμένη κυκλοφορούσαν ελεύθερα οι άνθρωποι, διαδίδονταν οι ιδέες, οι συνήθειες, οι τεχνοτροπίες. Οι εθνικοί πολιτισμοί συγχωνεύτηκαν και δημιουργήθηκε πολιτισμική ενότητα μεταξύ των λαών της αυτοκρατορίας. Ο οικουμενικός πολιτισμός που προέκυψε ήταν τόσο στην ουσία όσο και στα εξωτερικά του χαρακτηριστικά ελ-

ληνορωμαϊκός. Όργανο για τη διάδοση αυτού του πολιτισμού στη Δύση έγινε η λατινική γλώσσα, ενώ στην Ανατολή, στο χώρο εξάπλωσης του ελληνιστικού κόσμου, εξακολούθησε να είναι η ελληνική.

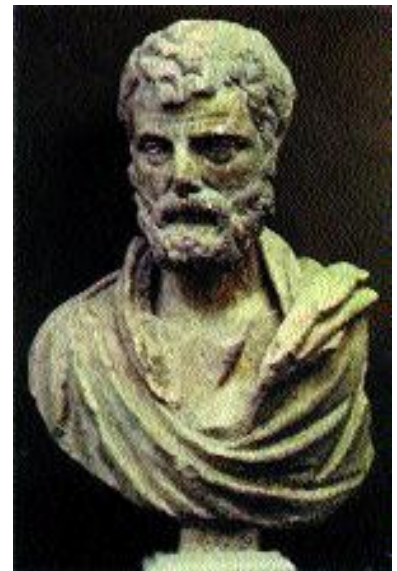
Κεφάλι αγάλματος του αυτοκράτορα Αδριανού. Το ενδιαφέρον του αυτοκράτορα για τις επαρχίες συνετέλεσε στην κατασκευή πολλών έργων σε ελληνικές πόλεις αλλά και στην κατασκευή πολλών ανδριάντων του αυτοκράτορα από τις ελληνικές πόλεις. (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Η πνευματική αναγέννηση των αυτοκρατορικών χρόνων οφείλεται σε Έλληνες λόγιους που ανανέω-

σαν τη σκέψη των αρχαίων κλασικών αλλά και σε φιλέλληνες αυτοκράτορες, όπως ο Αδριανός, ο Μάρκος Αυρήλιος κ.ά., οι οποίοι συνέβαλαν στην ίδρυση σχολών νομικής και ρητορικής σε πόλεις της Ανατολής. Στις σχολές αυτές δίδαξαν πνευματικοί άνθρωποι, γνωστοί ως σοφιστές, οι οποίοι αμείβονταν από έσοδα του ρωμαϊκού κράτους ή των ίδιων των πόλεων. Η κίνηση αυτή, που προέβαλλε ως συνείδηση της πνευματικής υπεροχής των Ελλήνων απέναντι στην πολιτική επικράτηση της Ρώμης, ονομάστηκε **Δεύτερη Σοφιστική**. Οι εκπρόσωποί της ήταν συγχρόνως δάσκαλοι, ρήτορες και φιλόσοφοι. Μιμήθηκαν το ύφος των κλασικών συγγραφέων και συνέγραψαν κυρίως ρητορικούς λόγους που δεν είχαν άμεση σχέση με την

πολιτική, εξυπηρετούσαν όμως την επίλυση προβλημάτων της καθημερινής ζωής. Εκπρόσωποι της Δεύτερης Σοφιστικής ήταν ο Δίων ο Χρυσόστομος, ο Λουκιανός, ο Ηρώδης ο Αττικός και άλλοι.

Προτομή του Ηρώδη του Αττικού (μέσα 2ου αι. μ.Χ.), εκπροσώπου της Δεύτερης Σοφιστικής και ευεργέτη της Αθήνας. Συνέβαλε στην οικοδόμηση πολλών και λαμπρών έργων, όπως ήταν το Ωδείο, το Παναθηναϊκό στάδιο κ.ά. (Αθήνα, Εθνικό Αρχαιολογικό Μουσείο)

Σπουδαίος συγγραφέας αυτής της εποχής, με φιλοσοφική σκέψη,

επηρεασμένη από το πλατωνικό έργο, ήταν ο Πλούταρχος, γνωστός για τους «Βίους» του και τα «Ηθικά». Στο πρώτο έργο περιελάμβανε τις βιογραφίες σπουδαίων προσώπων Ελλήνων και Ρωμαίων σε ζεύγη παράλληλα, στο δεύτερο φιλοσοφικές πραγματείες.

Ορειχάλκινο άγαλμα του Μ. Αυρήλιου. Ο αυτοκράτορας παρουσιάζεται έφιππος. Ο Μ. Αυρήλιος υποχρεώθηκε να διεξαγάγει πολλούς και σκληρούς πολέμους κατά των εχθρών της αυτοκρατορίας. (Ρώμη, Πλατεία Καπιτωλίου)

Η ιστοριογραφία των αυτοκρατορικών χρόνων μιμήθηκε κλασικά πρότυπα. Σπουδαίοι ιστορικοί αυτής της εποχής ήταν Ρωμαίοι και Έλληνες. Ο Τάκιτος, από τους μεγαλύτερους λατίνους ιστορικούς της αρχαιότητας, έγραψε την ιστορία των αυτοκρατόρων του 1ου αι. μ.Χ. με ζωηρές περιγραφές και διεισδυτικότητα στις ανθρώπινες πράξεις. Έλληνες ιστορικοί με σημαντικό έργο ήταν ο Διονύσιος ο Αλικαρνασσεύς (1ος π.Χ.-1ος μ.Χ. αι.), ο Αππιανός (1ος-2ος αι. μ.Χ.), ο Δίων ο Κάσσιος (2ος-3ος αι. μ.Χ.) που έγραψαν ιστορία των ρωμαϊκών χρόνων, ο Αρριανός (2ος αι. μ.Χ.), που ασχολήθηκε με την εκστρατεία του Μ. Αλεξάνδρου στο έργο του «Αλεξάνδρου Ανάβασις» και ο Πausανίας, που έγραψε έργο περιηγητικού περιεχομένου και όχι

καθαρά ιστορικού, το «Ελλάδος Περιήγησις» (2ος αι. μ.Χ.).

Από τα λογοτεχνικά είδη καλλιεργήθηκε ιδιαίτερα το μυθιστόρημα. Ο πυρήνας των υποθέσεων των μυθιστορημάτων ήταν μια ερωτική ιστορία, όπου προβαλλόταν η επιθυμία του ανθρώπου να ξεφύγει από την πραγματικότητα. Σημαντικά έργα αυτού του είδους είναι «Τα κατά Δάφνην και Χλόην» του Λόγγου, «Λευκίππη και Κλειτοφών» του Αχιλλέα Τάτιου, γραμμένα στα τέλη του 2ου αι. μ.Χ. Στο ίδιο πνεύμα γράφτηκαν τα «Αιθιοπικά» του Ηλιοδώρου στα τέλη του 3ου αι. μ.Χ.

Ο Πλίνιος ο Νεότερος (1ος-2ος αι. μ.Χ.) έγραψε στα λατινικά τις «Επιστολές» με τις οποίες δίνει πληροφορίες για την κοσμική και τη λογοτεχνική κίνηση της εποχής του.

Γνήσια ποιητική φωνή από τους Λατίνους ήταν ο Γιουβενάλης (1ος-2ος αι. μ.Χ.), που με τα ποιήματά του σατίριζε τη διαφθορά των αυτοκρατορικών χρόνων.

Στους κύκλους των πλουσίων και των πνευματικών ανθρώπων διαδόθηκε και καλλιεργήθηκε η ελληνική φιλοσοφική σκέψη, ιδιαίτερα των Στωικών και του Πλάτωνα.

Η στωική φιλοσοφία στους αυτοκρατορικούς χρόνους εκπροσωπήθηκε από τον Επίκτητο, η διδασκαλία του οποίου είχε χαρακτήρα ηθικού κηρύγματος, και από τον αυτοκράτορα Μάρκο Αυρήλιο, ο οποίος έγραψε «Τα εις εαυτόν» στην ελληνική γλώσσα, όπου παρουσιάζει την εσωτερική αγωνία του ανθρώπου της εποχής του⁶.

Με σημείο αναφοράς τη φιλοσοφική σκέψη του Πλάτωνα, ο Πλωτί-

νος (2ος αι. μ.Χ.) έγινε εισηγητής του νεοπλατωνισμού. Πυρήνας της διδασκαλίας του ήταν ο άνθρωπος και η δισυπόστατη φύση του. Ο άνθρωπος, σύμφωνα με τη διδασκαλία του Πλωτίνου, είναι σύνθετο ον αποτελούμενο από ύλη και πνεύμα.

6. Η εργατικότητα ενός φιλοσόφου αυτοκράτορα, του Μάρκου Αυρήλιου

Ο αυτοκράτορας (Μάρκος Αυρήλιος), όταν ο πόλεμος του άφηνε χρόνο ελεύθερο, δίκασε και άφηνε τους δικανικούς ρήτορες να ρητορεύουν περισσότερη ώρα απ' όση επιτρεπόταν. Στην εξέταση των μαρτύρων και στις ανακρίσεις αφιέρωνε πολύ χρόνο, ώστε να εξακριβώνει με πολλούς τρόπους ποιο ήταν το δίκαιο. Γι' αυτό το λόγο

πολλές φορές μία δίκη διαρκούσε και έντεκα και δώδεκα ημέρες, αν και δε σταματούσε συχνά να δικάζει και στη διάρκεια της νύχτας. Ήταν πολύ εργατικός και φρόντιζε να φέρνει σε πέρας όλες τις υποχρεώσεις του με την ίδια φροντίδα. Ούτε έλεγε, ούτε έγραφε, ούτε έκανε κάτι πρόχειρα αλλά συχνά και για την πιο ασήμαντη υπόθεση, αφιέρωνε ολόκληρες μέρες. Πίστευε πως δεν ήταν αντάξιο ενός αυτοκράτορα να ενεργεί με επιπολαιότητα.

Δίων Κάσσιος, Ρωμαϊκή ιστορία,
επιτ. LXXII,6.

Τόσο η στωική φιλοσοφία όσο και ο νεοπλατωνισμός άσκησαν ιδιαίτερη επιρροή στη χριστιανική σκέψη που εκείνη την εποχή διαμορφωνόταν⁷.

7. Ο Πλωτίνος και η ανανέωση της πλατωνικής σκέψης

Η ανανέωση αυτή του πλατωνισμού είχε μεγάλη σημασία και από πολλές απόψεις φαίνεται χαρακτηριστική. Μερικές φορές υπήρξε τάση να παρουσιασθεί ως αποτέλεσμα ανατολικών επιδράσεων. Και είναι βέβαια πιθανόν πράγματι αυτές να συνέβαλαν. Ο Πλωτίνος είχε ζήσει στην Αλεξάνδρεια και δεν το κρύβει ότι θέλησε να γνωρίσει τη σοφία της Περσίας και των Ινδιών. Ωστόσο η επεξεργασία του πλατωνισμού από τον Πλοτίνιο φαίνεται να είναι αποτέλεσμα των νέων καιρών. Άλλ(υστε οι ανατολικές επιδράσεις ακριβώς αποτελούν μέρος της διεύρυνσης της αυτοκρατορίας. Ο συσχετισμός των θεωριών απο-

δεικνύει τον συγκρητισμό* των ιδεών και μια κοινή προσδοκία.

Η εμμονή στην πνευματική περιπέτεια του ατόμου και η εγκατάλειψη του πολιτικού στοχασμού αντιστοιχούν προς τη νέα πολιτική κατάσταση. Και πριν απ' όλα ο μυστικισμός που εκδηλώνεται εδώ συναντά συγχρόνως και την επιθυμία φυγής και την αγάπη προς το εξωλογικό που εκείνη την εποχή εξαπλώνεται σχεδόν παντού. Και πώς να μη δει κανείς ότι οι νέες τάσεις στον Πλωτίνο και στον Μ. Αυρήλιο αναγγέλλουν τον επικείμενο θρίαμβο του Χριστιανισμού!

Jacquelin de Romilly, Αρχαία ελληνική γραμματολογία, μετ. Θ. Χριστοπούλου-Μικρογιαννάκη, εκδ. Καρδαμίτσα, σ. 307.

Την αυτοκρατορική εποχή καλλι-εργήθηκαν από Ρωμαίους, και κυρίως από Έλληνες, οι επιστήμες. Ο Πλίνιος ο Πρεσβύτερος, θείος του νεότερου, έγραψε έργο με τίτλο «Φυσική Ιστορία», ο Στράβων τα «Γεωγραφικά» και ο Γαληνός με τις ανατομικές έρευνες προώθησε την ανάπτυξη της ιατρικής.

Τα λαϊκά στρώματα που δεν είχαν τη δυνατότητα να γνωρίσουν τις ελληνικές φιλοσοφικές απόψεις πλησίασαν την καθημερινότητα και τα προβλήματα της ζωής με ένα διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι οι πλούσιοι και οι πνευματικοί άνθρωποι. Τους απλούς ανθρώπους επηρέασαν ιδιαίτερα τα κηρύγματα των ανατολικών θρησκειών, όπως της Ίσιδας, της Κυβέλης, του Μίθρα, που επαγγέλλονταν μια πιο ευτυχισμένη «ζωή» μετά το θάνατο, όπου

θα αποδιδόταν δικαιοσύνη στους κατατρεγμένους και βασανισμένους της καθημερινής ζωής.

1.4 Η ρωμαϊκή τέχνη

Οι Ρωμαίοι στα έργα της τέχνης τους μιμήθηκαν ελληνικά πρότυπα. Δεν πρέπει όμως κάθε καλλιτεχνικό δημιούργημα εκείνης της εποχής να θεωρείται ότι ήταν ελληνικό ως προς την έμπνευση και την εκτέλεσή του. Πολλά από τα έργα της τέχνης των αυτοκρατορικών χρόνων έχουν έκδηλα τα χαρακτηριστικά της παράδοσης και της αισθητικής των Ρωμαίων. Σε άλλα η σύζευξη ελληνικών και ρωμαϊκών χαρακτηριστικών είναι τέτοια που δεν επιτρέπει να διακρίνουμε ποια και μέχρι ποιου βαθμού ήταν η συμβολή του κάθε λαού.

Τα καλλιτεχνικά επιτεύγματα των Ρωμαίων συνδύαζαν πνεύμα πρακτικό και συγχρόνως μεγαλεπήβολο. Κατασκευάστηκαν έργα μεγάλων διαστάσεων που εξυπηρέτησαν πρακτικές ανάγκες της καθημερινής ζωής. Είχαν μνημειακό* χαρακτήρα, προέβαλλαν την ιδέα του μεγαλείου και της υλικής δύναμης και όχι της λεπτότητας και της πνευματικής συγκίνησης.

Η αρχιτεκτονική. Ήταν η τέχνη με την οποία ασχολήθηκαν περισσότερο οι Ρωμαίοι. Ιδιαίτερα από την εποχή του Αυγούστου, η εξέλιξή της ήταν μεγάλη. Εξυπηρέτησε περισσότερο απ' οποιαδήποτε άλλη μορφή τέχνης το μεγαλείο της Ρώμης και διευκόλυνε παράλληλα τη ζωή των υπηκόων της⁸.

8. Η ρωμαϊκή αρχιτεκτονική

Στην αρχιτεκτονική η συνάντηση Ελλάδας και Ιταλίας παρήγε μια νέα ρωμαλέα παράδοση. Μεταξύ των προϊόντων ήταν νέοι τύποι κτηρίων: τα αστικά σπίτια των ευκατάστατων Ρωμαίων τα οποία συνδύαζαν το ιταλικό atrium¹ με το ελληνιστικό περιστύλιο· η βασιλική, ένα διοικητικό κτήριο το οποίο προφανώς καταγόταν από την ελληνική στοά και ο ρωμαϊκός ναός. Ο τελευταίος κληρονόμησε ιταλικά χαρακτηριστικά, δηλαδή ένα υψηλό βάθρο και μια ισχυρή έμφαση στην πρόσοψη (πολύ περισσότερο τονισμένη απ' ό,τι στην ανατολή)· συνήθως δεν υπήρχε άλλη είσοδος εκτός από το μνημειακό κλιμακοστάσιο το οποίο οδηγούσε στην πρόσοψη, αλλά η διακοσμητική λε-

ππομέρεια και ειδικά η χρήση των κορινθιακών κιόνων είχε εισαχθεί από τον ελληνικό κόσμο* και μόλις άρχισαν να λειτουργούν τα ιταλικά λατομεία στο Lunì το τρίτο τέταρτο του τελευταίου αιώνα π.Χ., το μάρμαρο κατέστη το σύνηθες οικοδομικό υλικό, όπως είχε συμβεί (όπου ήταν δυνατόν) στους ελληνικούς ναούς. Το τελευταίο βήμα με ιδιαίτερη σημασία στην εξέλιξη του ναού ήταν η δημιουργία του ώριμου κορινθιακού θριγκού, συμπληρωμένου με σταγόνες στην κάτω εσοχή της κορνίζας· αυτό συνέβη την εποχή της δεύτερης τριανδρίας και θα έπρεπε ίσως να πιστωθεί στον άγνωστο αρχιτέκτονα του ναού της Γενέτειρας Αφροδίτης στην αγορά του Ιούλιου Καίσαρα.

Σημαντικότερη όμως από τις καθαρά μορφικές αλλαγές ήταν η εμ-

φάνιση στην Ιταλία μιας νέας τεχνικής: της κατασκευής με σκυροκονίαμα. Άρχισε να εμφανίζεται στον ύστερο τρίτο αιώνα και ίσως προέκυψε από οικοδομικό πειραματισμό με το risé (συμπιεσμένο πηλό) του είδους που χρησιμοποιούνταν μέχρι πρότινος στην Αφρική από τους Καρχηδόνιους.

1. atrium: αίθριο, αυλή

**Πανεπιστήμιο της Οξφόρδης,
ό.π., σ. 603.**

Η ρωμαϊκή αρχιτεκτονική χαρακτηρίζεται από τα ακόλουθα στοιχεία:

♦ Τελειοποίηση των οικοδομικών υλικών. Ανακάλυψαν ένα μείγμα από ασβέστη, άμμο, χαλίκια ή μικρά σπασμένα κεραμίδια, ιδιαίτερα αν-

θεκτικό. Το χρησιμοποιούσαν για γέμισμα των τοίχων, οι οποίοι εξωτερικά ήταν πλιθόκτιστοι ή λιθόκτιστοι. Στη συνέχεια την επιφάνεια των τοίχων την κάλυπταν με ασβεστοκονίαμα* ή με πλάκες μαρμάρου.

♦ Τάση προς το μνημειακό*

♦ Προτίμηση στα καμπυλόγραμμα αρχιτεκτονικά στοιχεία - τόξο, καμάρα, σφαιρικός θόλος - σε αντίθεση με την ελληνική αρχιτεκτονική που χρησιμοποίησε τις ευθείες και σπάνια τις καμπύλες στην κατασκευή των μνημείων.

♦ Κυριαρχία του κορινθιακού ρυθμού. Οι Ρωμαίοι αρχιτέκτονες από τους ελληνικούς ρυθμούς χρησιμοποίησαν ιδιαίτερα τον κορινθιακό. Στους αυτοκρατορικούς χρόνους προχώρησαν στη διαμόρφωση ενός νέου τύπου κιονόκρανου.

Επρόκειτο για μια σύνθετη μορφή του κορινθιακού, που συνδύαζε τα παλαιά στοιχεία, δηλαδή τον κάλαθο και τα φύλλα της ακάνθου, με τις έλικες του ιωνικού κιονόκρανου στο επάνω μέρος. Παραλλαγή αυτού του τύπου ήταν η αντικατάσταση των ελίκων με φύλλα φοίνικα.

Ναός της Fortuna Primigenia στην Πραϊνέστη (περ. 80 π.Χ.). Τυπικός ρωμαϊκός ναός.

Η οικονομική ανάπτυξη επέτρεψε στους αυτοκράτορες να κατασκευάσουν μεγάλο αριθμό έργων σε όλη την αυτοκρατορία. Οι Αντωνίνοι φρόντισαν ιδιαίτερα για την κατασκευή έργων κοινής ωφέλειας

στις επαρχίες, όπως γέφυρες, υδραγωγεία, αγορές, θέρμες*, νυμφαία*, ωδεία, βιβλιοθήκες.

Από τα μνημεία που οικοδομήθηκαν στη Ρώμη τα σπουδαιότερα ήταν:

♦ Το Πάνθεον, μεγάλο κυλινδρικού σχήματος οικοδόμημα με θόλο.

Ήταν ναός που κατασκευάστηκε από τον Αδριανό σε αντικατάσταση πρωιμότερου ναού της εποχής του Αυγούστου.

♦ Το Κολοσσαίο, αμφιθέατρο που χωρούσε μέχρι πενήντα χιλιάδες θεατές. Η κατασκευή του άρχισε από το Βεσπασιανό και ολοκληρώθηκε από τους άμεσους διαδόχους του.

♦ Οι αγορές του Αυγούστου (Forum Augusti), του Βεσπασιανού, του Δομιτιανού και του Νέρβα, οι οποίες αποτελούσαν ενιαίο οικοδομικό

συγκρότημα. Σ' αυτό αργότερα προστέθηκε ένα τετράγωνο κτίσμα με πολλά δωμάτια. Η καινούργια προσθήκη ήταν η αγορά του Τραϊανού (Forum Trajani).

Το εσωτερικό του Πανθέου στη Ρώμη (περ. 118-128 μ.Χ.)

Το Κολοσσαίο αμφιθέατρο στη Ρώμη (περ. 70-82 μ.Χ.)

Κατά τους αυτοκρατορικούς χρόνους κατασκευάστηκαν σπουδαία έργα και στην Ελλάδα:

- ◆ Ο ναός του Ολυμπίου Διός στην Αθήνα, του οποίου η κατασκευή είχε ξεκινήσει την εποχή του Πεισιστράτου (6ος αι. π.Χ.) αλλά αποπερατώθηκε από τον Αδριανό.
- ◆ Η πύλη του Αδριανού, η οποία στήθηκε από τους Αθηναίους προς τιμή του αυτοκράτορα, όταν ήρθε να εγκαινιάσει το ναό του Ολυμπίου Διός. Πρόκειται, στην πραγματικότητα, για μια θριαμβική αψίδα.
- ◆ Το Ωδείο στις νότιες παρυφές της Ακρόπολης, προσφορά του πλούσιου Αθηναίου Ηρώδη Αττικού. Ήταν έργο των χρόνων του Αδριανού (2ος αι. μ.Χ.), κατασκευασμένο σε σχήμα στεγασμένου ρωμαϊκού θεάτρου.
- ◆ Η Βιβλιοθήκη στην Αθήνα, προσφορά του αυτοκράτορα Αδριανού.
- ◆ Η Ροτόντα στη Θεσσαλονίκη. Ήταν αρχικά μαυσωλείο.* Αποτελού-

σε μέρος ευρύτερου οικοδομικού συγκροτήματος, τα υπόλοιπα τμήματα του οποίου ήταν ένα ανάκτορο και η αψίδα του Γαλέριου. Οικοδομήθηκε στις αρχές του 4ου αι. μ.Χ. και αργότερα μετατράπηκε σε εκκλησία του Αγίου Γεωργίου.

Ερείπια από την αγορά του Τραϊανού στη Ρώμη (Forum Trajani). Στο βάθος διακρίνεται ο κίονας του Τραϊανού.

Η πλαστική. Την περίοδο της Δημοκρατίας, η τέχνη της γλυπτικής καλλιεργήθηκε από Έλληνες γλύπτες που είχαν εγκατασταθεί στη Ρώμη και ακολουθούσαν στην κατασκευή των έργων τους τα πρότυ-

πα των ελληνοιστικών χρόνων. Στους αυτοκρατορικούς χρόνους και ιδιαίτερα το 2ο αι. μ.Χ., κύριο γνώρισμα της πλαστικής γίνεται η ρεαλιστική απεικόνιση των μορφών και η ανάπτυξη της τέχνης του πορτρέτου. Στα αγάλματα των αυτοκρατόρων μπορούμε να διακρίνουμε τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της φυσιognωμίας τους.

Λεπτομέρεια από τον κίονα του Τραϊανού. Ο κίονας στήθηκε σε ανάμνηση των εκστρατειών του αυτοκράτορα στη Δακία (113 μ.Χ.).

Η τάση της ρωμαϊκής τέχνης να απεικονίσει την πραγματικότητα και να προβάλλει τις πράξεις των αυτοκρατόρων ευνόησε την ανάπτυξη

του ιστορικού ανάγλυφου. Θριαμβικά τόξα ή αψίδες, κίονες, ακόμα και βάθρα, καλύπτονταν με ανάγλυφες παραστάσεις που εξιστορούσαν τα κατορθώματα των αυτοκρατόρων.

Χαρακτηριστικά δείγματα ήταν:

♦ Ο κίονας του Τραϊανού που στήθηκε στην ομώνυμη αγορά της Ρώμης. Σ' όλη του την επιφάνεια με 2500 μορφές απεικονίζεται η ιστορία των πολέμων του αυτοκράτορα εναντίον των Δακών, αρχαίων κατοίκων της Ρουμανίας. Ο ανάγλυφος αυτός κίονας είναι γνωστός ως «λίθινο έπος».

♦ Η θριαμβική αψίδα του Γαλέριου στη Θεσσαλονίκη, γνωστή ως Καμάρα. Κατασκευάστηκε στα τέλη του 3ου αι. μ.Χ. σε ανάμνηση των νικηφόρων εκστρατειών του Γαλέριου κατά των Περσών.

Λεπτομέρεια από την αψίδα του Γαλέριου στη Θεσσαλονίκη

Η ζωγραφική. Από τον 1ο αι. μ.Χ. αναπτύχθηκε η τέχνη της τοιχογραφίας. Οι τοίχοι των οικιών των πλουσίων διακοσμούνταν με μορφές, με μυθολογικές σκηνές και κυρίως με την απεικόνιση υποθετικών ανοιγμάτων στο ύπαιθρο εν είδει παραθύρων, απ' όπου διακρίνονταν τοπία ή άλλα οικοδομήματα.

Στους αυτοκρατορικούς χρόνους σ' όλες τις περιοχές του ρωμαϊκού κράτους είχε εξαπλωθεί η τέχνη του ψηφιδωτού. Με ψηφιδωτά κάλυπταν

τους τοίχους και τα δάπεδα δημόσιων και ιδιωτικών οικοδομημάτων. Τα ψηφιδωτά ήταν ζωγραφικές παραστάσεις που δεν κατασκευάζονταν με χρώμα αλλά με ψηφίδες, δηλαδή μικρά κομμάτια γυαλιού, λίθου ή πηλού σε ποικιλία χρωμάτων.

Την εποχή αυτή καλλιεργήθηκε η προσωπογραφία. Ιδιαίτερα δείγματα αποτελούν οι ξύλινοι πίνακες που τοποθετούνταν στη θέση των προσώπων των ταριχευμένων νεκρών με σκοπό να διατηρήσουν αναλλοίωτα τα χαρακτηριστικά τους. Οι περισσότεροι πίνακες προέρχονται από την περιοχή Φαγιούμ της Αιγύπτου· γι' αυτό και είναι γνωστοί ως Φαγιούμ. Η προσωπογραφία με τους πίνακες αυτούς έφτασε σε σημείο τελειότητας σε ό,τι αφορά την

απεικόνιση της φυσιογνωμίας των νεκρών.

Τοιχογραφικός διάκοσμος από αίθουσα της «οικίας των Βετίων» στην Πομπηία (1ος αι. μ.Χ.). Εκτός από τους πίνακες με μυθολογικές σκηνές στους τοίχους ζωγραφίζονται και υποθετικά παράθυρα απ' όπου στο βάθος διακρίνονται οικοδομήματα.

Η μικροτεχνία. Στους αυτοκρατορικούς χρόνους παρατηρείται αύ-

Μούμια του Αρτεμίδωρου, των χρόνων του Τραϊανού (98-117 μ.Χ.), από την Αρσινόη της Αιγύπτου. Στο επάνω μέρος της μούμιας είχε τοποθετηθεί πορτρέτο του νεκρού με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του. Πρόκειται για προσωπογραφία του τύπου Φαγιούμ. (Λονδίνο, Βρετανικό Μουσείο)

ξηση της παραγωγής κοσμημάτων σε βάρος της καλλιτεχνικής ποιότητας. Ιδιαίτερης αισθητικής αξίας ήταν οι καμέοι*, δηλαδή πολύτιμοι, λίθοι με ποικίλες χρωματικές επιστρώσεις, οι οποίοι διακοσμούνται με ανάγλυφες μορφές κατά τέτοιο τρόπο ώστε να φαίνονται τα διαφο-

ρετικά χρώματα των επιστρώσεων. Δένονταν πάνω σε δαχτυλίδια ή κρέμονταν από το λαιμό.

Η εφεύρεση του φυσητού γυαλιού συνέβαλε στην ευρεία χρήση γυάλινων δοχείων σε μεγάλη ποικιλία χρωμάτων και σχημάτων. Η υαλουργία ήταν μια τέχνη που ανθισε ιδιαίτερα στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Αφού μελετήσετε το παράθεμα 1 με το απόσπασμα της επιγραφής της Άγκυρας, να εξηγήσετε πώς δικαιολογείται η απόδοση τόσων τιμών στον Οκταβιανό και να κρίνετε την άποψη του ίδιου του Οκταβιανού ότι «στο τιμητικό αξίωμα τους ξεπέρασα όλους, αλλά πραγματική εξουσία δεν είχα περισσότερη από τους συνάρχοντές μου».

2. Να τεκμηριώσετε την άποψη ότι την εποχή του Αυγούστου η λογοτεχνία τέθηκε στην υπηρεσία του κρατικού μεγαλείου.

3. Να συγκρίνετε τον τρόπο λειτουργίας του αυτοκρατορικού θεσμού στο ρωμαϊκό κράτος με εκείνον των ελληνοιστικών μοναρχιών.

4. Για ποιους λόγους πιστεύετε ότι δεν υπήρχαν ιδιαίτερες αντιδράσεις των κατακτημένων λαών της αυτοκρατορίας κατά τη διάρκεια των δύο πρώτων μεταχριστιανικών αιώνων;

5. Σε ποια συμπεράσματα σας οδηγεί η μελέτη του παραθέματος 5 και του υπότιτλου της εικόνας στη σ. 74 σε ό,τι αφορά την κατάσταση που επικρατούσε σε ορισμένες επαρχίες της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας;

6. Αφού μελετήσετε το παράθεμα 4 και παρατηρήσετε το χάρτη της σ. 70, να διατυπώσετε τις απόψεις σας για τη δραστηριότητα του Τραϊανού.

7. Στην κλασική Αθήνα οι σοφιστές φέρνουν στο επίκεντρο του προβληματισμού και της έρευνας τον άνθρωπο. Βασικός στόχος τους ήταν η αγωγή του ανθρώπου, προκειμένου να βελτιώσει τη θέση του μέσα στην κοινωνία. Να εξηγήσετε εάν οι εκπρόσωποι της Δεύτερης Σοφιστικής είναι φορείς ενός ανάλογου πνεύματος.

8. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της φιλοσοφικής σκέψης του Πλωτίνου που ανανέωσαν τη φιλοσοφία σύμφωνα με το παράθεμα 7;

9. Να μελετήσετε το παράθεμα 8 και να παρατηρήσετε τις εικόνες των σ. 95, 97, και 99. Ποια είναι τα χαρακτηριστικά της ρωμαϊκής αρχιτεκτονικής και ποιες οι διαφορές της από την ελληνική; [Για τον εντοπισμό των διαφορών να συγκρίνετε το ναό της Απτέρου Νίκης (σ. 127 τόμος 3) με το ναό της Fortuna Primigenia (σ. 95)].

2. Η κρίση της αυτοκρατορίας τον 3ο αι. μ.Χ.

Από τις αρχές και σ' όλη τη διάρκεια του 3ου αι. μ.Χ. η ρωμαϊκή αυτοκρατορία υφίσταται συνεχή φθορά που θα οδηγήσει στην παρακμή της και παράλληλα στο τέλος του αρχαίου κόσμου. Στη φθορά της αυτοκρατορίας συνέβαλαν ποικίλοι παράγοντες, τόσο στο εσωτερικό όσο και στο εξωτερικό.

Στο εσωτερικό, το αυτοκρατορικό αξίωμα περνά κρίση άμεσα συνδεδεμένη με το ρόλο του στρατού. Επαρχίες ολόκληρες ανεξαρτητοποιούνται και επαναστάσεις ταρασσουν την τάξη και την ασφάλεια της «ρωμαϊκής ειρήνης». Έντονη κρίση παρατηρείται στον οικονομικό τομέα, αφού οι άνθρωποι εγκαταλείπουν το εμπόριο, τη βιοτεχνία και επιστρέ-

φουν στην καλλιέργεια της γης. Η οικονομική κρίση είχε ως άμεσο επακόλουθο την κοινωνική κρίση.

Στο εξωτερικό, νέοι εχθροί απειλούν και πολλές φορές παραβιάζουν τα σύνορα. Έχει εκλείψει πλέον ο φόβος που προκαλούσε το ακατάλυτο μεγαλείο της Ρώμης.

2.1 Η κρίση του αυτοκρατορικού θεσμού

Η μορφή του πολιτεύματος που καθιέρωσε ο Αύγουστος, δηλαδή η συγκυβέρνηση του αυτοκράτορα και της συγκλήτου, διατηρήθηκε για δύο αιώνες. Έκτοτε όμως αυτή, η προβληματική από τη φύση της μορφή διοίκησης συνέβαλε στη φθορά του κράτους. Από τη μια πλευρά, ο πρώτος πολίτης (princeps) με τη συγκέντρωση του

μεγαλύτερου μέρους των εξουσιών στο πρόσωπο του επιδίωκε να επιβάλει τη θέλησή του· από την άλλη, η σύγκλητος, που εκπροσωπούσε ό,τι είχε απομείνει από την περίοδο της Δημοκρατίας, προσπαθούσε να περιορίσει την αυτοκρατορική αυταρχικότητα.

Χρυσή προτομή του Σεπτίμιου Σεβήρου (193-211 μ.Χ.) από το Διδυμότειχο. «Στρατιωτικός» αυτοκράτορας που προσπάθησε με τις ενέργειές του να συγκρατήσει την πτώση της αυτοκρατορίας. (Κομοτηνή, Αρχαιολογικό Μουσείο)

Στη συμβίωση αυτή σημαντικός ήταν ο ρόλος του στρατού. Από τις

αρχές μάλιστα του 3ου αι. μ.Χ. έγινε πρωταγωνιστικός, αφού ο αυτοκράτορας Σεπτίμιος Σεβήρος με την υποστήριξη του στρατού του παραμέρισε τη σύγκλητο.

Την κρίση ενίσχυσε η ανάμειξη του στρατού στην πολιτική. Η τάση του στρατού, είτε επρόκειτο για πραιτωριανούς είτε για επαρχιακές λεγεώνες, να επιβάλλει τον ηγέτη της αρεσκείας του, είχε ως αποτέλεσμα την ταυτόχρονη διεκδίκηση του θρόνου από πολλούς αυτοκράτορες και σε διαφορετικά σημεία της αυτοκρατορίας. Η κατάσταση αυτή είναι γνωστή ως στρατιωτική αναρχία.

Την παραγμένη αυτή εποχή εξέλιπε η τάξη και η ασφάλεια που παρείχε το ρωμαϊκό κράτος στους υπηκόους του. Ακόμα και ορισμένες μεταρρυθμιστικές προσπάθειες, όπως

Αναθηματικό ανάγλυφο που απεικονίζει τη Ζηνοβία και μία υπηρέτριά της. Στην εποχή της το βασίλειο της Παλμύρας έφτασε σε μεγάλη ακμή. (Δαμασκός, Εθνικό Μουσείο)

αυτή του Καρακάλλα που πολιτογράφησε όλους τους ελεύθερους κατοίκους της αυτοκρατορίας Ρωμαίους (212 μ.Χ.), δεν είχε αποτέλεσμα. Δυσανεστημένοι οι λαοί οδηγήθηκαν σε εξεγέρσεις. Πολλές επαρχίες σε παραμεθόριες περιοχές ανεξαρτητοποιήθηκαν. Είναι χαρακτηριστικό ότι επαρχίες, όπως η Γαλατία, η Ισπανία, η Παννονία και άλλες, λόγω του κινδύνου από βαρβαρικές επιδρομές, ανακήρυξαν

δικό τους αυτοκράτορα και αποσπάστηκαν. Την εποχή αυτή σχηματίστηκε και το εφήμερο βασίλειο της Παλμύρας σε όαση της συριακής ερήμου. Τους χρόνους διακυβέρνησής του από τη Ζηνοβία (267-273 μ.Χ.), που διέθετε πολλές ικανότητες και ελληνική παιδεία, το βασίλειο επεκτάθηκε εδαφικά. Η δραστήρια βασίλισσα φιλοδόξησε να ανασυστήσει το κράτος των Σελευκιδών¹.

1. Μια περίοδος συγκρούσεων και αμφισβήτησης της αυτοκρατορικής εξουσίας

Η κρίση έκανε ολοφάνερα αισθητή την αντίθεση ανάμεσα στον αρχαίο μεσογειακό πυρήνα της αυτοκρατορίας και τον πιο πρωτόγονο κι εύθραυστο κόσμο κατά μήκος

των συνόρων. Γύρο) από τη Μεσόγειο, ο πόλεμος είχε γίνει ένα μακρινό ενδεχόμενο. Η απόλυτη κυριαρχία της παραδοσιακής αριστοκρατίας στην πολιτική και την πολιτιστική ζωή της αυτοκρατορίας βασιζόταν στη μακρόχρονη ειρήνη. Αντίθετα, στο Βορρά και κατά μήκος των ανατολικών συνόρων, που αντίκριζαν τα υψίπεδα της Αρμενίας και του Ιράν, η ειρήνη έμοιαζε να αποτελεί μια στιγμιαία ανάπαυλα των νόμων της φύσης. Η ρωμαϊκή αυτοκρατορία ήταν ένα από τα ελάχιστα μεγάλα κράτη της αρχαιότητας - μαζί με την Κίνα - που επιχείρησε να δημιουργήσει μια όαση ειρηνικής πολιτικής διακυβέρνησης ανάμεσα σε κοινωνίες που είχαν ζήσει πάντα από τον πόλεμο. Με την άνοδο της Περσίας το 224, τη δημιουργία της γοτθικής ομοσπον-

δίας στη λεκάνη του Δούναβη μετά το 248, και τον πολλαπλασιασμό των πολεμικών συμμοριών κατά μήκος του Ρήνου μετά το 260, η αυτοκρατορία είχε να αντιμετωπίσει πόλεμο σε όλα τα μέτωπα.

Ήταν φανερό ότι της έλειπαν τα εφόδια για κάτι τέτοιο. Από το 245 έως το 270, όλα τα μέτωπα κατέρρευσαν. Το 251 ο αυτοκράτορας Δέκιος χάθηκε με το στρατό του πολεμώντας τους Γότθους στα έλη της Δοβρουτζάς. Το 260, ο Σαπύρης Α΄ αιχμαλώτισε τον αυτοκράτορα Βαλεριανό με το στρατό του και κυρίευσε την Αντιόχεια. Βαρβαρικά πλοιάρια από τις εκβολές του Ρήνου και την Κριμαία προανήγγειλαν τα κατορθώματα των Βίκινγκ: λεηλάτησαν τις ακτές της Βρετανίας και της Γαλατίας και επέδραμαν στις αβοήθητες πόλεις του Αιγαίου. Το

271, ο αυτοκράτορας Αυρηλιανός αναγκάστηκε να περιβάλλει την ίδια τη Ρώμη με ένα θλιβερό πολεμικό τείχος. Και η ίδια η ενότητα της αυτοκρατορίας απειλήθηκε από τοπικές «έκτακτες» αυτοκρατορίες: ο Πόστουμος κυβέρνησε τη Γαλατία, τη Βρετανία και την Ισπανία από το 260 έως το 268· η Ζηνοβία της Παλμύρας είχε υπό τον έλεγχό της τμήμα των ανατολικών επαρχιών από το 267 έως το 270.

P. Brown, Ο κόσμος της Ύστερης Αρχαιότητας 150-750 μ.Χ., μετ. Ελ. Σταμπόγλη, εκδ. Αλεξάνδρεια, σ. 27-29.

2.2 Η οικονομική κρίση

Τον 3ο αι. μ.Χ. εκδηλώνεται μεγάλη οικονομική κρίση που επιτεί-

νεται ακόμα περισσότερο από την πολιτική αστάθεια.

Η οικονομική κρίση οφείλεται πρωτίστως στις εξεγέρσεις και τις επιδρομές που εκείνη την εποχή ταραάζουν τις επαρχίες και σταματούν το εμπόριο και τη βιοτεχνική παραγωγή. Η μόνη διέξοδος για την αντιμετώπιση της δεινής οικονομικής κατάστασης, στην οποία βρίσκονταν οι άνθρωποι των πόλεων, ήταν η επιστροφή στην ύπαιθρο και η καλλιέργεια της γης. Η γη, ωστόσο, ήταν στα χέρια λίγων ιδιοκτητών. Η ύπαιθρος είχε μοιραστεί σε μεγάλες γαιοκτησίες (latifundia) που ανήκαν σε λίγους. Αυτοί τις διοικούσαν σαν άρχοντες και πολλές φορές τις προστάτευαν με δικό τους στρατό.

Η συγκέντρωση μεγάλων εκτάσεων σε λίγους είχε ως αποτέλεσμα

τη μείωση της καλλιεργήσιμης γης και την ερήμωση μεγάλου μέρους της. Προς αυτή την κατεύθυνση συνέβαλε και το γεγονός της εγκατάλειψης της υπαίθρου από μεγάλο μέρος μικρών καλλιεργητών, που για λόγους βιοποριστικούς επιζητούσαν διέξοδο με την κατάταξή τους στο στρατό. Εκεί εξασφάλιζαν κέρδη, αποκτούσαν ασφάλεια και είχαν μια εξέλιξη, εάν επιδείκνυαν ανάλογες ικανότητες.

2.3 Η κοινωνική κρίση

Η οικονομική και πολιτική κρίση είχε τις συνέπειές της στην κοινωνία. Τον 3ο αι. μ.Χ. οι κοινωνικές δομές αλλάζουν. Παρατηρείται το φαινόμενο της αναζήτησης προστασίας των περισσότερων κατοίκων της αυτοκρατορίας από τους

μεγάλους γαιοκτήμονες. Η απασχόληση των ανθρώπων των πόλεων αλλά και των ελεύθερων καλλιεργητών στις μεγάλες γαιοκτησίες δημιούργησε νέες σχέσεις μεταξύ αυτών των ομάδων και των ιδιοκτητών. Οι γαιοκτήμονες νοίκιαζαν ένα κομμάτι γης σε ελεύθερους καλλιεργητές και τους παρείχαν παράλληλα προστασία. Έτσι δημιουργήθηκαν σχέσεις εξάρτησης που σταδιακά υποχρέωσαν τους ελεύθερους καλλιεργητές να προσκολληθούν ισόβια στις μεγάλες γαιοκτησίες. Κατ' αυτόν τον τρόπο δημιουργήθηκε ο θεσμός της δουλοπαροικίας*, δηλαδή των εξαρτημένων από τη μεγάλη γαιοκτησία καλλιεργητών. Προς την ίδια κατεύθυνση συνέβαλε και η απόφαση - ουσιαστικά η ανάγκη - των μικροϊδιοκτητών γης να παραδώσουν τα δικά τους κτήματα στους

μεγαλογαιοκτήμονες γείτονές τους. Για την προστασία των περιοχών, εκτός από τον ιδιωτικό στρατό, ο κύριος της γης περιέκλειε την έπαυλή του με οχυρωματικό περίβολο, που βαθμιαία εξελίχθηκε σε πύργο.

Ο αριθμός των δούλων από τον 3ο αι. μ.Χ. μειώθηκε. Ένα μέρος απέκτησε την ελευθερία του. Οι μεγαλογαιοκτήμονες προτιμούσαν τους απελεύθερους, γιατί τους νοίκιαζαν ένα κομμάτι γης, το οποίο καλλιεργούσαν και τους απέδιδαν ένα προκαθορισμένο μερίδιο από το ετήσιο εισόδημά τους.

Οι κοινωνικές αυτές διεργασίες οδήγησαν προοδευτικά στη διαμόρφωση μιας νέας κοινωνικής τάξης που αποτελούνταν από ελεύθερους καλλιεργητές και απελεύθερους. Αυτοί ήταν στην πραγματικότητα εξαρτημένοι καλλιεργη-

τές ξένου κλήρου και όχι δούλοι· είναι γνωστοί ως κολωνοί (coloni) από τα κείμενα της εποχής².

2. Οι υποχρεώσεις και τα δικαιώματα ενός κολωνού

Ο κολωνός είναι ένας ισόβιος κληρονομικός, αλλά όχι αυτεξούσιος, αγρότης· η προσκόλληση στο κτήμα του κυρίου του είναι και δικαίωμα αλλά και υποχρέωση· δεν μπορεί να αναλάβει δημόσια υπηρεσία που θα τον απομακρύνει από τη γη, ούτε να χειροτονηθεί κληρικός· εκτός αν αυτό γίνει μέσα στο κτήμα που καλλιεργεί και υπό τον όρο ότι θα μείνει σ' αυτό. Αν φύγει κρυφά, ο κύριός του έχει δικαίωμα να τον καταδιώξει, όπως ένα δούλο και, όταν πιαστεί, θα τιμωρηθεί σκληρά και ο ίδιος και αυτός που

τον δέχτηκε. Ο γαιοκτήμονας όμως δεν μπορεί να πουλήσει το κτήμα του δίχως τους κολωνούς ούτε τους κολωνούς δίχως το κτήμα ούτε να τους μετακινεί από κτήμα σε κτήμα.

F. Lot, The end of the ancient World and the beginnings of the Middle Ages, N. York. μετ. αποσπάσματος Κ. Καλοκαιρινού, Ρωμαϊκή και Βυζαντινή Ιστορία, ΟΕΔΒ, σ. 138.

Οι λίγοι κάτοικοι των πόλεων που ασχολήθηκαν με τη βιοτεχνία και το εμπόριο δεν μπορούσαν να εξελιχθούν οικονομικά και κοινωνικά. Οι αυτοκράτορες, για να επιτύχουν τον εφοδιασμό της Ρώμης αλλά και των άλλων αστικών κέντρων με αγαθά, αποφάσισαν να ελέγξουν όσους ασχολούνταν με το εμπόριο και τη βιοτεχνία, καταγρά-

φοντάς τους σε ιδιαίτερες επαγγελματικές ομάδες, τις **συντεχνίες**. Από τον 4ο αι. μ.Χ. μάλιστα μετέτρεψαν τις συντεχνίες σε κλειστές επαγγελματικές ομάδες με κληρονομικό χαρακτήρα. Για παράδειγμα, ο μυλωνάς ή ο λιμενεργάτης ή ο έμπορος υφασμάτων και άλλοι έμειναν ισόβια προσκολλημένοι στο ίδιο επάγγελμα, το οποίο δίδασκαν και κληροδοτούσαν στα παιδιά τους.

2.4 Οι βαρβαρικές επιδρομές

Η εξασθένηση της κεντρικής εξουσίας και οι αποσχιστικές τάσεις συνοριακών επαρχιών διευκόλυναν τις επιδρομές λαών που κατοικούσαν έξω από τα ευρωπαϊκά και τα ανατολικά σύνορα της αυτοκρατορίας.

Γερμανικά φύλα, όπως οι Φράγκοι, οι Σάξονες, οι Αλαμανοί, παραβίαζαν τα σύνορα στο Ρήνο και διείσδυαν σε εδάφη της αυτοκρατορίας. Οι Γότθοι πέρασαν το Δούναβη και μαζί με αυτούς οι Έρουλοι, οι οποίοι έφτασαν μέχρι τη Ν. Ελλάδα. Ληλάτησαν την Αθήνα, την Κόρινθο, το Άργος και τη Σπάρτη (267-8 μ.Χ.). Ενώ οι Πέρσες στην Ανατολή αντιμετώπισαν τα ρωμαϊκά στρατεύματα και αιχμαλώτισαν τον αυτοκράτορα Βαλεριανό.

Οι αντιστάσεις των ρωμαϊκών δυνάμεων είχαν χαλαρώσει, γεγονός που οφειλόταν κυρίως στην επαγγελματικοποίηση των στρατιωτών. Ο στρατός του 3ου αι. μ.Χ. ήταν μια κερδοφόρα επιχείρηση που «δημιουργούσε» αυτοκράτορες και απέφερε κέρδη σ' όσους εργάζονταν σ' αυτή. Οι αυτοκράτορες,

για να αποφύγουν τα στρατιωτικά κινήματα, κατάφευγαν σε συνεχείς παροχές, ικανοποιώντας τα αιτήματα των στρατιωτών.

2.5 Η παρακμή του αρχαίου κόσμου

Από την καταγραφή των παραγόντων, που συνέβαλαν στην κρίση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας κατά τον 3ο αι. μ.Χ., γίνεται φανερό ότι ποικίλα αίτια - η κρίση του αυτοκρατορικού θεσμού, η στρατιωτική αναρχία, η αλλοίωση των οικονομικών και κοινωνικών δομών της αυτοκρατορίας, οι βαρβαρικές επιδρομές και η επαγγελματοποίηση του στρατού - συνέβαλαν στην παρακμή της αυτοκρατορίας. Ακόμα και οι μεταρρυθμιστικές προσπάθειες που έγιναν στις αρχές του 4ου αι. μ.Χ.

για την ενίσχυση της κεντρικής εξουσίας δεν ανέκοψαν την πορεία αυτή του αρχαίου κόσμου.

3. Μία άποψη για την παρακμή της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας

Και στην περίπτωση της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας, η σταθερή παρακμή του πολιτισμού δεν πρέπει λοιπόν να αποδοθεί σε βιολογικό εκφυλισμό, ή στην επιμειξία των κατωτέρων φυλών με τις ανώτερες, ή σε πολιτικές και οικονομικές συνθήκες, αλλά μάλλον σε μια μεταβολή της νοοτροπίας των ανθρώπων. Η μεταβολή αυτή οφειλόταν στο πλέγμα των περιστάσεων που δημιούργησαν οι ιδιόζουσες συνθήκες ζωής στη ρωμαϊκή αυτοκρατορία· το ίδιο είχε συμβεί και στην Ελλάδα. Μία από αυτές τις συνθήκες - και

μάλιστα πολύ σημαντική - ήταν ο αριστοκρατικός και «κλειστός» χαρακτήρας του αρχαίου πολιτισμού. Η πνευματική αντίδραση, δηλ. η αδιαφορία για την επίγεια ζωή και το κοινωνικό χάσμα (μεταξύ των ανωτέρων τάξεων και της μάζας) στέρησαν τον αρχαίο κόσμο από τη δύναμη να διατηρήσει τον πολιτισμό του, ή να τον υπερασπίσει από την εσωτερική αποσύνθεση και τον εξωτερικό κίνδυνο, τις εισβολές των βαρβάρων.

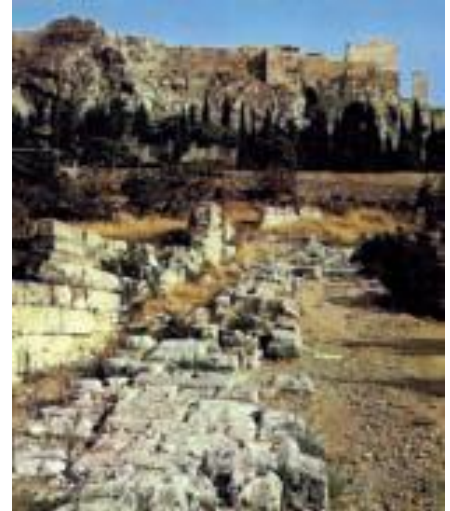
M. Rostovtzeff, ό.π, σ. 366-367.

Οι απόψεις που έχουν διατυπωσει οι ιστορικοί σχετικά με τα αίτια και το φαινόμενο της κρίσης της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας είναι ποικίλες. Οι διαφορετικές εκτιμήσεις εξηγούνται από το γεγονός ότι η

κρίση αυτή ήταν μια εξαιρετικά σύνθετη ιστορική διαδικασία. Η αρχαία αλλά και η νεότερη διανόηση ερμήνευσε το φαινόμενο εντοπίζοντας την κρίση σ' έναν από τους παράγοντες που την προκάλεσαν: για άλλον ιστορικό η κρίση οφείλεται σε αίτια οικονομικά, για άλλον σε κοινωνικά, πολιτικά ή ιδεολογικά. Η αποδοχή όμως μιας και μόνο άποψης θα ήταν λάθος ιστορικό και μερική απόκρυψη της αλήθειας. Έργο του ιστορικού είναι να περιγράψει όσο γίνεται ακριβέστερα όλες τις πτυχές της κρίσης και να επισημάνει την πολυπλοκότητα των αιτίων και τις αλληλοεπιδράσεις τους.

Ωστόσο, πρέπει να επισημάνουμε ότι οι παράγοντες αυτοί που οδήγησαν στην παρακμή του αρχαίου κόσμου δημιούργησαν, νέες προϋποθέσεις βάσει των οποίων

οργανώθηκε ο «μεσαιωνικός» κόσμος.

Ερείπια οχυρωματικού τείχους δίπλα από την οδό των Παναθηναίων στην αρχαία αγορά της Αθήνας. Κατασκευάστηκε μετά την επιδρομή των Ερούλων στην Αθήνα (267 μ.Χ.) με πρωτοβουλία των Αθηναίων και με οικοδομικό υλικό από τις ερειπωμένες οικοδομές.

Ασκήσεις - Δραστηριότητες

1. Με βάση τις πληροφορίες του παραθέματος 2 να περιγράψετε την κατάσταση στην οποία βρισκόταν ένα κολωνός (colonus) και να εξη-

γήσετε εάν υπήρχε κοινωνική ευελιξία στο καθεστώς της δουλοπαροικίας.

2. Να σχολιάσετε την άποψη του συγγραφέα στο παράθεμα 3 για την παρακμή της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας.

3. Ο Κων. Καβάφης στο ποίημά του «Περιμένοντας του βαρβάρους» παρουσιάζει μία φανταστική σκηνή που απηχεί πιθανότατα την παρακμή της ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Ποια στοιχεία από το ποίημα συνθέτουν κατά τη γνώμη σας την εικόνα της παρακμής; (Σε καμία περίπτωση το ποίημα δεν πρέπει να θεωρηθεί ως πηγή ιστορικών πληροφοριών).

ΠΕΡΙΜΕΝΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ

– Τι περιμένουμε στην αγορά συναθροισμένοι;

**Είναι οι βάρβαροι να φθάσουν
σήμερα.**

**– Γιατί μέσα στην Σύγκλητο μια
τέτοια απραξία;**

**Τι κάθοντ' οι Συγκλητικοί και δεν
νομοθετούνε;**

**Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν
σήμερα.**

**Τι νόμους πια θα κάμουν οι
Συγκλητικοί;**

**Οι βάρβαροι σαν έλθουν θα
νομοθετήσουν.**

**– Γιατί ο αυτοκράτωρ μας τόσο
πρωί σηκώθη,
και κάθεται στην πόλεως την πιο
μεγάλη πύλη**

**στον θρόνο επάνω, επίσημος,
φορώντας την κορώνα;**

**Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν
σήμερα.**

**Κι ο αυτοκράτωρ περιμένει να
δεχθεί
τον αρχηγό τους. Μάλιστα ετοίμασε
για να τον δώσει μια περγα-
μηνή. Εκεί
τον έγραψε τίτλους πολλούς κι
ονόματα.**

**– Γιατί οι δυο μας ύπατοι κ' οι
πραίτορες εβγήκαν
σήμερα με τες κόκκινες, τες κεντη-
μένες τόγες·
γιατί βραχιόλια φόρεσαν με τόσους
αμεθύστους,
και δαχτυλίδια με λαμπρά, γυαλι-
στερά σμαράγδια·
γιατί να πιάσουν σήμερα πολύτιμα
μπαστούνια**

**μ' ασήμια και μαλάματα έκτακτα
σκαλιγμένα;**

**Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν
σήμερα
και τέτοια πράγματα θαμπώνουν
τους βαρβάρους.**

**– Γιατί κ' οι άξιοι ρήτορες δεν
έρχονται σαν πάντα
να βγάλουνε τους λόγους τους, να
πούνε τα δικά τους;**

**Γιατί οι βάρβαροι θα φθάσουν
σήμερα·
κι αυτοί βαριούντ' ευφράδειες και
δημηγορίες.**

**– Γιατί ν' αρχίσει μονομιás αυτή η
ανησυχία
κ' η σύγχυσις. (Τα πρόσωπα τι
σοβαρά που εγίναν).**

**Γιατί αδειάζουν γρήγορα οι δρόμοι
κ' οι πλατέες,**

**κι όλοι γυρνούν στα σπίτια τους
πολύ συλλογισμένοι;**

**Γιατί ενύχτωσε κ' οι βάρβαροι δεν
ήλθαν.**

**Και μερικοί έφθασαν απ' τα
σύνορα,
και είπανε πως βάρβαροι πια δεν
υπάρχουν.**

**Και τώρα τι θα γένουμε χωρίς
βαρβάρους.**

**Οι άνθρωποι αυτοί ήσαν μια
κάποια λύσις.**

**Κ. Π. Καβάφη, Ποιήματα, τ. Α-Β, εκδ.
Ίκαρος 1972 , τ. Α, σ. 107-108.**

Ερμηνευτικός πίνακας όρων

ασβεστοκονίαμα: μείγμα από ασβέστη, άμμο και νερό που χρησιμοποιείται ως συνδετικό υλικό στην οικοδομική τέχνη αλλά και για την επίχριση των επιφανειών των τοίχων (σοβάντισμα).

δημοσιονομική πολιτική: η πολιτική που αφορά τη διαχείριση της φορολογίας και των δαπανών του κράτους για την επίτευξη οικονομικών στόχων.

δουλοπαροικία: το οικονομικό και κοινωνικό σύστημα σύμφωνα με το οποίο η γη ανήκε σε μεγάλους γαιοκτήμονες και καλλιεργούνταν από ελεύθερους καλλιεργητές, οι οποίοι ήταν όμως άμεσα και μόνιμα προσκολλημένοι στη γη που δεν τους ανήκε.

θέρμες: εγκαταστάσεις λουτρών με ψυχρό και θερμό νερό. Στους ρωμαϊκούς χρόνους οι εγκαταστάσεις αυτές τελειοποιήθηκαν τεχνικά και απέκτησαν μεγάλες διαστάσεις. Περιελάμβαναν, εκτός από τους χώρους των λουτρών, αίθουσες διαλέξεων και διασκέδασης.

καμέος ή καμέα: έγχρωμος λίθος - όνυχας, σαρδόνυχας ή αχάτης - ιδιαίτερα σκληρός. Χρησιμοποιούνταν για την κατασκευή κοσμημάτων.

μαυσωλείο: μεγαλοπρεπές ταφικό μνημείο που είχε συνήθως τη μορφή μικρού ναού. Η ονομασία του προέρχεται από τον Μαύσωλο, σατράπη της Καρίας, ο οποίος τον 4ο αι. π.Χ. κατασκεύασε για τον εαυτό του ένα μεγαλόπρεπο και περίτεχνα διακοσμημένο ταφικό μνημείο.

**νυμφαίο: δημόσια κρήνη με καλλι-
τεχνικό ενδιαφέρον. Τέτοιες κατα-
σκευές ήταν τόποι λατρείας κάποι-
ας νύμφης, προστάτιδας των πη-
γών, των ποταμών και γενικότερα
των γλυκών νερών.**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΤΟΥ 6ου ΤΟΜΟΥ

V. ΟΙ ΜΕΓΑΛΕΣ ΚΑΤΑΚΤΗΣΕΙΣ

2. Οι συνέπειες των κατακτήσεων (συνέχεια από τον 5ο τόμο)

2.4 Εμφύλιοι πόλεμοι.....	5
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	26

VI. Η ΡΩΜΑΪΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ (1ος αι. π.Χ.-3ος αι.μ.Χ.)

1. Η περίοδος της ακμής (27 π.Χ.- 193 μ.Χ.)

1.1 Η εποχή του Αυγούστου (30 π.Χ.-14 μ.Χ.).....	34
1.2 Οι διάδοχοι του Αυγούστου (14-193 μ.Χ.)	57
1.3 Ο Ελληνισμός και η Ρώμη	76
1.4 Ρωμαϊκή τέχνη.....	89
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	106

2. Η κρίση της αυτοκρατορίας τον 3ο αι. μ.Χ.

2.1 Κρίση του αυτοκρατορικού θεσμού.....	111
2.2 Οικονομική κρίση.....	118
2.3 Κοινωνική κρίση	120
2.4 Βαρβαρικές επιδρομές	125
2.5 Η παρακμή του αρχαίου κόσμου	127
Ασκήσεις - Δραστηριότητες	131

Βάσει του ν. 3966/2011 τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου, του Λυκείου, των ΕΠΑ.Λ. και των ΕΠΑ.Σ. τυπώνονται από το ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν στη δεξιά κάτω γωνία του εμπροσθόφυλλου ένδειξη «ΔΙΑΤΙΘΕΤΑΙ ΜΕ ΤΙΜΗ ΠΩΛΗΣΗΣ». Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δεν φέρει την παραπάνω ένδειξη θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7 του νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946,108, Α').

Απαγορεύεται η αναπαραγωγή οποιουδήποτε τμήματος αυτού του βιβλίου, που καλύπτεται από δικαιώματα (copyright), ή η χρήση του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς τη γραπτή άδεια του Υπουργείου Παιδείας, Θρησκευμάτων και Αθλητισμού / ΙΤΥΕ - ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ.